

Κεντρική Συντονιστική Επιτροπή ΘΕΣΕΙΣ για τη Β' Συνδιάσκεψη

A. Η καπιταλιστική κρίση και οι προοπτικές της ταξικής πάλης

A.1 Οι βασικές εξελίξεις και η κρίση

1. Η καπιταλιστική κρίση καλά κρατεί. Σύμφωνα με όλα τα νέα στοιχεία τα ανεπτυγμένα ιμπεριαλιστικά κέντρα μπαίνουν ξανά σε ύφεση, και μας οδηγούν στη βασική εκτίμηση ότι **η παγκόσμια οικονομία τείνει προς ένα νέο κύκλο κρίσης, το καπιταλιστικό σύστημα σε βαθύτερη αποσταθεροποίηση και η ταξική πάλη σε μια ποιοτικά νέα και ανώτερη ιστορική περίοδο.**

Πέντε χρόνια μετά το ξέσπασμα της διεθνούς οικονομικής κρίσης εκτιμούμε ότι **επιβεβαιώνονται οι βασικές, στηριγμένες στη μαρξιστική θεωρία, θέσεις της ANTAPSYA**, τις οποίες πρόβαλε από την ίδρυσή της ακόμη, την άνοιξη του 2009. Στις Θέσεις της 1^{ης} Συνδιάσκεψης, τον Ιούλιο του 2011, εκτιμούσαμε ότι πρόκειται για μια ανώτερη και ποιοτικά βαθύτερη «**δομική κρίση του ίδιου του καπιταλιστικού συστήματος**». Ότι η κρίση «εμφανίστηκε μεν στη χρηματοπιστωτική σφαίρα, μετασηματίστηκε σε κρίση κρατικών ελλειμμάτων και σε παγκόσμια κρίση χρέους», αλλά «**εδράζεται στη σφαίρα της παραγωγής υλικών προϊόντων και υπηρεσιών**», που πυρήνας της είναι το ποσοστό και οι μορφές απόσπασης υπεραξίας από τη μισθωτή εργασία. Τότε, η θέση αυτή αντιμετωπιζόταν από τους αστούς, αλλά και από ορισμένα αριστερά ρεύματα, το πολύ σαν γραφική. Μετά τις πρώτες, άσφαιρες βολές κατά του «χρηματιστηριακού καπιταλισμού – καζίνο» και τις μετέπειτα «δημοσιονομικές προσαρμογές» για την αντιμετώπιση του δημόσιου χρέους, **η στροφή του κεφαλαίου σε «δομικές μεταρρυθμίσεις»** στη σφαίρα της παραγωγής και της εκμετάλλευσης (στο μισθό, στο χρόνο και τις σχέσεις εργασίας, στις σχέσεις ιδιοκτησίας) αποτελεί ανομολόγητη αναγνώριση, ακόμη και των πιο δογματικών θεωρητικών του νεοφιλελευθερισμού, του **δομικού χαρακτήρα της κρίσης**, δίνοντας τη δική τους απάντηση: **μια εκ βάρων αντιδραστική ανασυγκρότηση του καπιταλισμού.**

Για άλλη μια φορά, με την εκδήλωση της κρίσης κατέρρεαν οι θεωρίες για έναν «οργανωμένο καπιταλισμό» «χωρίς κρίσεις» και για το «τέλος της ιστορίας». Στη σύγχρονη πραγματικότητα εμφανίζονταν και πάλι ασυγκράτητες οι αντιθέσεις στις τεράστιες παραγωγικές δυνατότητες της εποχής μας και την τεράστιας κλίμακας εκμετάλλευση, ανισότητα, φτώχεια, περιβαλλοντική καταστροφή που συνεπάγεται ο καπιταλισμός. **Το πρόβλημα παραμένει ο καπιταλισμός και όχι η διαχείρισή του.**

Την **προσπάθεια του κεφαλαίου να απαντήσει στην κρίση** την ζούμε και σήμερα μέσα από: την εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της εργατικής δύναμης και την επιδίωξη για το ξεθεμελίωμα όλων των ιστορικών εργατικών κατακτήσεων. Την καταστροφή ενδιάμεσων λαϊκών στρωμάτων και την συγκέντρωση του πλούτου στις κορυφές της καπιταλιστικής πυραμίδας. Τη λεηλασία του πλούτου, ειδικά των πρώτων υλών και την εξαγωγή κεφαλαίου και επενδύσεων για την υπερεκμετάλλευση του φτηνότερου εργατικού δυναμικού των πιο φτωχών περιοχών. Την προσπάθεια διεύρυνσης των αγορών με τον υπερδανεισμό και την χρηματοπιστωτική κερδοσκοπία. Την χωρίς όρια λεηλασία της φύσης. Την υποταγή όλων των δημόσιων αγαθών και όλων όψεων της ζωής στην εμπορευματική σφαίρα (νερά, ενέργεια, εκπαίδευση, υγεία κλπ). Ακόμα και μέσα από ανοιχτές κρίσεις, καταστροφές και πολέμους που χρησιμοποιήθηκαν πάντα για αναδιανομές και συγκεντροποίηση του κεφαλαίου, ανάδειξη των κάθε φορά ισχυρότερων στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα και επανεκκίνηση της καπιταλιστικής οικονομίας μέσα από τις γιγαντιαίες καταστροφές παραγωγικών δυνάμεων, το μακελειό εκατομμυρίων ανθρώπων.

2. Επιβεβαιώνεται και η δεύτερη βασική θέση της ANΤΑΡΣΥΑ, ότι η κρίση αυτή είναι, σε τελική ανάλυση, μια **«κρίση καπιταλιστικής υπερσυσσώρευσης που συμπυκνώνει την ενεργοποίηση της πτωτικής τάσης του ποσοστού κέρδους»** και τη μέχρι τώρα «αδυναμία να υπάρξουν ισχυρές αντίρροπες τάσεις», κάτι που σημαίνει ότι **«τα συσσωρευμένα κεφάλαια δεν μπορούν να αξιοποιηθούν επαρκώς»** ακόμη, δηλαδή να επενδυθούν με ικανοποιητικό ποσοστό κέρδους. Αυτή η εκτίμηση και μόνο μπορεί να ερμηνεύσει το γεγονός ότι, μετά από πέντε χρόνια κρίσης, δεν εμφανίζεται ακόμη στον ορίζοντα ένα μαζικό κύμα επενδύσεων. Αντίθετα, τεράστια πλεονάζοντα κεφάλαια από τον προηγούμενο γύρο εκμετάλλευσης και επέκτασης **παρασιτούν**. Παραμένουν αποθησαυρισμένα στις τράπεζες και το χρηματοπιστωτικό σύστημα, τζογάρονται στα παράγωγα, καταφεύγουν στο χρυσό και σε προϊόντα πολυτελείας. Η κλίμακα της τεράστιας χρηματοπιστωτικής φούσκας πλασματικού κεφαλαίου και των κάθε λογής κερδοσκοπικών τίτλων (παράγωγα) σύμφωνα με εκτιμήσεις της Τράπεζας Διεθνών Διακανονισμών (BIS – τέταρτη τριμηνιαία έκθεση 2012) έχει υπολογιστεί στα 639 τρις δολάρια και ισοδυναμεί με 10 φορές το παγκόσμιο ΑΕΠ!

Για αυτό επιμένουμε ότι η κρίση αυτή **δεν μπορεί να ξεπεραστεί** με την αντιμετώπιση του χρέους, τη «δημοσιονομική εξυγίανση» των κρατικών ελλειμμάτων και τις μειώσεις μισθών, **όπως υποστηρίζουν οι νεοφιλελεύθεροι, αλλά ούτε και με «ενέσεις ρευστότητας» και «ενεργοποίηση της ζήτησης»**, όπως υποστηρίζουν οι νεοκείνσιανοί. Δεν πρόκειται να ξεπεραστεί χωρίς μια μαζικής έκτασης καταστροφή κεφαλαίων, που μπορεί να οδηγήσει σε ανάκαμψη του ποσοστού κέρδους, ούτε και χωρίς μια τεράστια προσπάθεια αναδιάρθρωσης της παραγωγής και ριζικής τροποποίησης του συσχετισμού δύναμης σε βάρος της εργασίας.

3. Εκτιμούσαμε, τρίτο, ότι με την κρίση αυτή, **«έφτασε στα όριά του ένα ολόκληρο φάσμα από κρίσιμους ποιοτικούς μετασχηματισμούς και αναδιρθρώσεις»** στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα που αποτέλεσαν την αστική «απάντηση στη δομική οικονομική κρίση του 1973-74, η οποία άνοιξε μια νέα εποχή». Πρόκειται για το «φάσμα

μετασχηματισμών» που συμπυκνώθηκε πολιτικά και ιδεολογικά στο επιθετικό «δόγμα του νεοφιλελευθερισμού». Τα μέτρα των κυβερνήσεων στα πέντε χρόνια που πέρασαν, επιβεβαιώνουν την εκτίμηση ότι οι δυνάμεις του κεφαλαίου «αναδιπλώνονται στη συνέχιση και γενίκευση» της ίδιας νεοφιλελεύθερης στρατηγικής που οδήγησε στη σημερινή κρίση, οδηγώντας αυτή τη στρατηγική **«μέχρι τις απώτατες συνέπειές της»**. Από αυτή τη σκοπιά, συνεχίζεται ουσιαστικά η **«κρίση στρατηγικής του κεφαλαίου»**, που αποτυπώνεται στην «απουσία σαφούς σχεδίου εξόδου από την κρίση με ένα νέο κοινωνικό, τεχνολογικό και οργανωτικό υπόδειγμα», καθώς και με μια αποσαφηνισμένη ιεραρχία μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα και τις αντιθέσεις της, ώστε να εξασφαλίσει τη μεσοπρόθεσμη ανάκαμψη της καπιταλιστικής κερδοφορίας.

Σαν απάντηση στην κρίση και την αντιμετώπιση των εργατικών και λαϊκών αντιστάσεων, **η αστική τάξη επιχειρεί να ολοκληρώσει την ποιοτική τομή στον καπιταλισμό, που εγκαινιάστηκε από τη δεκαετία του '70, μέσα από την γενίκευση της ανασυγκρότησης του συστήματος σε αντιδραστική κατεύθυνση, με τις αναδιαρθρώσεις στην παραγωγή και την προσπάθεια ποιοτικής τροποποίησης του συσχετισμού δύναμης σε βάρος της εργασίας**. Αυτή την προσπάθεια ονομάζουν **«επανάδρωση του καπιταλισμού»**.

4. Η παγκόσμια οικονομία και κυρίως τα μεγάλα ιμπεριαλιστικά κέντρα μπαίνουν σε νέα ύφεση. Ο ρυθμός ανάπτυξης για τις ΗΠΑ και τις πιο αναπτυγμένες χώρες της ΕΕ προβλέπεται ότι θα χαμηλός και η Ευρωζώνη θα είναι σε ύφεση και το 2013 – και οι ανησυχίες των αστών οικονομολόγων διεθνώς είναι ότι η παγκόσμια οικονομία μπαίνει εκ νέου σε μια περίοδο ύφεσης. Ούτε οι λεγόμενες «αναδυόμενες» χώρες της Ασίας και της Λατινικής Αμερικής λειτουργούν σαν ατμομηχανή για να ξεπεραστεί η κρίση. Η Κίνα που εξακολουθεί να στηρίζεται σε μεγάλο βαθμό στις εξαγωγές και τα τεράστια κρατικά επενδυτικά προγράμματα, αρχίζει να επιβραδύνει μαζί με τον υπόλοιπο πλανήτη.

Η κρίση του συνολικού **δημόσιου και ιδιωτικού** χρέους, πέρα από την εφιαλτική φούσκα των παραγώγων την οποία ήδη αναφέραμε, όχι μόνο δεν αντιμετωπίστηκε, αλλά οξύνθηκε σε ορισμένες περιπτώσεις με ακόμα πιο εκρηκτικές διαστάσεις: όπως στην Ιαπωνία με 512% του ΑΕΠ, στην Μεγάλη Βρετανία με 507%, στις ΗΠΑ με 360%, στη Γαλλία και τη Γερμανία γύρω στα 300%, με τα «γουρούνια» (PIIGS) της ΕΕ να κυμαίνονται ανάμεσα στο 663% της Ιρλανδίας και το 363% της Ισπανίας.

Στην ΕΕ, από το **2008 μέχρι το 2011, τα κράτη ξόδεψαν 1,6 τρις ευρώ για να στηρίξουν τράπεζες και πολυεθνικές εταιρείες**. Αλλά, παρά τις διακηρύξεις τους για «απεριόριστη» στήριξη των ομολόγων από την ΕΚΤ, οι κρίσεις χρέους της Ισπανίας και της Ιταλίας δεν έχουν ξεπεραστεί. Στις ΗΠΑ ο διοικητής της αμερικάνικης κεντρικής τράπεζας έχει προχωρήσει τρεις φορές από το 2009 σε τύπωμα δολαρίου, παρόλα αυτά το χρέος διογκώνεται και συνοδεύεται από ψηλά ποσοστά ανεργίας.

Τα ποσοστά της ανεργίας, της υποαπασχόλησης, της μερικής και ελαστικής εργασίας αυξάνουν παντού, ακόμα και εκεί που δεν καταγράφεται μείωση της παραγωγής, παίρνοντας εφιαλτικές διαστάσεις ειδικά στον Νότο της Ευρωζώνης.

5. Η κρίση συνδυάζεται με ανακατατάξεις και όξυνση των ανταγωνισμών μέσα στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα. Η ίδια η ανισόμετρη ανάπτυξη του συστήματος αλλάζει τους διεθνείς συσχετισμούς. Οι ΗΠΑ διατηρώντας την πολιτικο – στρατιωτική τους υπεροχή διολισθαίνουν σε ανταγωνιστικότητα. Η Ευρωπαϊκή Ένωση συγκλονίζεται και αυτή από εσωτερικές αντιθέσεις που αμφισβητούν τις ηγεμονικές της φιλοδοξίες. Η Κίνα αναδύεται ως ένας σημαντικός ανταγωνιστικός πόλος μέσα στο διεθνές σύστημα. Νέες αναδυόμενες οικονομίες διεκδικούν βελτίωση της θέσης και της επιρροής τους μέσα στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα. Εξαιρετικά σημαντική είναι η κίνηση της Ιαπωνίας να υποτιμήσει το γιεν, ανοίγοντας ένα νέο, πιο οξυμένο γύρο στο «νομισματικό πόλεμο» που έχει ξεσπάσει. Η όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, μπορεί να εκφράζεται κύρια σε περιφερειακές συγκρούσεις ή σε αντιπαράθεσεις που δεν παίρνουν άμεσα στρατιωτική μορφή (π.χ. εντάσεις Κίνας και Ιαπωνίας), αλλά τίποτα δεν αποκλείει μακροπρόθεσμα την αντιπαράθεση σε όλα τα επίπεδα ακόμη και ανάμεσα στους ισχυρούς πόλους μέσα στα επόμενα χρόνια.

Η **ιμπεριαλιστική επιθετικότητα** αποτυπώνεται και στο νέο γύρο επεμβάσεων. Η Δύση προετοιμάζεται να αποσύρει τα στρατεύματά της από το Αφγανιστάν, όμως την ίδια στιγμή ανοίγει ένα νέο μέτωπο στην βορειοδυτική Αφρική. Η επέμβαση της Γαλλίας στο Μάλι και η κρίση των ομήρων στην Αλγερία δεν είναι «ανθρωπιστική», είναι προσπάθεια να ελέγξουν μια περιοχή πλούσια σε πετρέλαιο και φυσικό αέριο.

Εξακολουθεί να μεθοδεύεται η επέμβαση ενάντια στη Συρία, παράλληλα με την προσπάθεια να κατοχυρωθεί ξανά η ιμπεριαλιστική επικυριαρχία στον Αραβικό κόσμο, μετά την Αραβική Άνοιξη. Το Ισραήλ εξακολουθεί να λειτουργεί ως δύναμη αποσταθεροποίησης στην περιοχή και στηρίζει την επιθετικότητα του ιμπεριαλισμού. **Γι' αυτό και είναι επικίνδυνη η λογική των ελληνικών κυβερνήσεων για αντιδραστικό άξονα Ελλάδα - Κύπρου - Ισραήλ.**

A.2 Οι αστικές απόψεις και οι θέσεις των άλλων αριστερών ρευμάτων για την κρίση

6. Όλες οι ερμηνείες του φαινομένου των κρίσεων απ' τη μεριά των κυρίαρχων αστικών δυνάμεων παραμένουν επιφανειακές, συγκαλυπτικές και επιστημονικά ατεκμηρίωτες. Παραμένουν απολογητικές.

- Οι απόψεις που θεωρούν ότι το δημόσιο χρέος είναι η αιτία και όχι το αποτέλεσμα της κρίσης υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου, εκτός του ότι κλείνουν τα μάτια μπροστά στο οξύτατο πρόβλημα του ιδιωτικού χρέους, αποτυγχάνουν να ερμηνεύσουν το γεγονός ότι όλα τα μέτρα δημοσιονομικής λιτότητας για την αποπληρωμή του δημόσιου χρέους, αντί για μείωσή του, οδήγησαν σε αύξησή του.
- Οι απόψεις ότι για την κρίση ευθύνεται η υπερδιόγκωση του δημόσιου τομέα, ο «κρατισμός» και τα συνδικάτα δεν εξηγούν γιατί η κρίση εκδηλώθηκε ακριβώς εκεί που υπήρχε το «λιγότερο κράτος» (π.χ., ΗΠΑ). Αντίθετα σε χώρες με «μεγάλο κράτος» (π.χ., Σουηδία), οι επιπτώσεις της κρίσης είναι μικρότερες, ενώ από το 1945 μέχρι το 1970 ο καπιταλισμός της «κρατικής οικονομίας» εμφάνισε τους υψηλότερους ρυθμούς ανάπτυξης.

- Απόψεις αστών οικονομολόγων και υπέρμαχων του δολαρίου από τον αγγλοσαξωνικό κόσμο, θεωρούν ότι το ευρώ ή η χαλαρή δομή της ΕΕ ευθύνεται για την εμφάνιση της κρίσης. Το ευρώ σίγουρα επιταχύνει και βαθαίνει την κρίση στις λιγότερο ανταγωνιστικές χώρες του ευρωπαϊκού νότου, αλλά η Γερμανία ευνοείται από αυτό, ενώ οι απολογητές του δολαρίου «ξεχνούν» ότι η κρίση πυροδοτήθηκε από τις ΗΠΑ.
- Οι απόψεις ορισμένων «προοδευτικών» αναλυτών που λένε ότι για τη συνέχιση της κρίσης ευθύνονται αποκλειστικά οι «περιοριστικές πολιτικές λιτότητας», ο «μερκελισμός» και η «βίαιη δημοσιονομική προσαρμογή», αποσιωπούν το γεγονός ότι ούτε οι «επεκτατικές» πολιτικές ρευστότητας που ακολουθήθηκαν στις ΗΠΑ έδωσαν απάντηση στην κρίση.

7. Αντίστοιχες ανεπάρκειες έχουν οι αντιλήψεις των ρεφορμιστικών ρευμάτων της Αριστεράς για την κρίση. Η κυρίαρχη γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ δεν ερμηνεύει την κρίση με όρους μαρξιστικής πολιτικής οικονομίας. Αν και σε ορισμένα κείμενά του αναφέρεται στην καπιταλιστική κρίση, συνολικά η πολιτική και η πρακτική του προσανατολίζεται στην ερμηνεία της κρίσης σαν «κρίση του νεοφιλευθερισμού», της «τραπεζοκρατίας», της «πολιτικής της λιτότητας» (μερκελισμός) και το τελευταίο διάστημα της «κλεπτοκρατίας». Τέτοιες λογικές όχι μόνο δεν έχουν σχέση με το μαρξισμό, αλλά είναι κατ' εξοχήν απολογητικές θεωρίες που έρχονται να δικαιολογήσουν την προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ στην αστική πολιτική. Η ηγεσία του ΚΚΕ από την πλευρά της, αν και αναφέρεται στην κρίση του καπιταλισμού, την υποτίμησε στην αρχή της ενώ τώρα την αναγνωρίζει απλά ως «διεθνή» και «συγχρονισμένη». Δεν αναγνωρίζει το βάθος και τα ποιοτικά της χαρακτηριστικά, τις επιπτώσεις της και τη στρατηγική τομή που επιχειρεί η αστική τάξη. Για το λόγο αυτό δεν μπορεί να χαράξει μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική και τακτική, δεν θέτει την ανάγκη μιας τομής από την πλευρά του εργατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Η λαθεμένη ανάλυση της ηγεσίας του ΚΚΕ για την κρίση και τον σύγχρονο καπιταλισμό είναι μία βασική αιτία για την λαθεμένη τακτική του

B. Η κρίση, η Ευρωπαϊκή Ένωση και το ευρώ

8. Η ΕΕ υπήρξε εξ αρχής ένας αντιδραστικός μηχανισμός. Ήταν απάντηση στη διεκδίκηση ανταγωνιστικότητας απέναντι στα άλλα μεγάλα καπιταλιστικά κέντρα. Ήταν δρόμος ισχυροποίησης απέναντι στο εργατικό κίνημα σε κάθε χώρα της Ευρώπης. Ήταν παράλληλα και μηχανισμός ισχυροποίησης των ηγεμονικών καπιταλιστικών χωρών της Ευρώπης απέναντι στις περιφερειακές και αυτό κορυφώθηκε με την ΟΝΕ και το κοινό νόμισμα. Οι τρεις αυτές πλευρές, έχουν επιπτώσεις διπλά και τριπλά καταστροφικές για τις εργατικές τάξεις και τους λαούς στις χώρες της περιφέρειας της Ευρώπης.

Ενώ η ΕΕ «κληρονόμησε» την κρίση από τις ΗΠΑ, σήμερα αποτελεί τον «αδύναμο κρίκο» στο παγκόσμιο οικονομικό σύστημα. Όχι μόνο δεν ξεπέρασε την κρίση, αλλά **η ΕΕ βρίσκεται μπροστά στον κίνδυνο να πυροδοτήσει και να γίνει το πρώτο θύμα του νέου κύκλου της κρίσης.** Οι περισσότερες προβλέψεις κάνουν λόγο για συνέχιση της ύφεσης στην ΕΕ και για το 2013 (πτώση ΑΕΠ κατά 0,2%), ενώ μιλούν για αναιμική ανάκαμψη 1,3% το 2014. Το ευρωπαϊκό χρέος είναι πλέον 11 τρις περίπου στην ΕΕ και 8,5

τρεις στην ευρωζώνη. Το 70% του χρέους είναι στις χώρες του πυρήνα, κατά σειρά Γερμανία, Ιταλία, Γαλλία.

Φάνηκε με σαφήνεια ότι το **ευρώ επιτείνει τις ανισότητες μέσα στην ΕΕ, επιβάλλει εξοντωτική λιτότητα, παροξύνει την κρίση χρέους**. Ενισχύει τους ηγεμονικούς σχηματισμούς και τη Γερμανία, αλλά ταυτόχρονα επιτρέπει στις αστικές τάξεις των μη ηγεμονικών σχηματισμών να αξιοποιούν την πίεση από τον ανταγωνισμό για αναδιάρθρωση. Σε μια συγκυρία κρίσης όμως οδηγεί σε ένα καταστροφικό φαύλο κύκλο λιτότητας, ανεργίας και ύφεσης.

Οι απαντήσεις που έχουν προταθεί είναι βαθιά αντιδραστικές: Τραπεζική ένωση, δημοσιοοικονομικό σύμφωνο και μηχανισμός στήριξης σημαίνουν διαρκή μνημόνια, μόνιμη επιτήρηση και αντιδημοκρατικό παροξυσμό.

Οι εξελίξεις στην Κύπρο αποτυπώνουν και την κρίση της Ευρωζώνης και της ΕΕ και τον βαθιά αντιλαϊκό ταξικό χαρακτήρα των «πακέτων σωτηρίας» που ζητούν σε αντάλλαγμα την πλήρη αφαίμαξη των λαϊκών στρωμάτων. Δείχνουν ότι δεν έχει νόημα η διαπραγμάτευση με τους δανειστές αλλά η ρήξη και η αποδέσμευση.

9. Σε σχέση με την προοπτική της ΕΕ τα πολύ χειρότερα είναι μπροστά, εάν συνεχιστεί η παραμονή της Ελλάδας στην ευρωζώνη και την ΕΕ.

- Το «σύμφωνο για το ευρώ» θέτει γραμμή μείωσης μισθών σε όλη την ΕΕ, συνδέοντας τους μισθούς με την ανταγωνιστικότητα των ευρωπαϊκών προϊόντων σε σχέση με Κίνα, Ινδία κλπ.
- Το «Δημοσιονομικό σύμφωνο» καταργεί τις δημόσιες κοινωνικές πολιτικές στο όνομα των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών, επιβάλλοντας αυτόματα πρόστιμα, με απόφαση κατά πλειοψηφία, απευθείας από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Η τήρηση και μόνο της απαίτησης για κάλυψη κατά το 1/20 κατ' έτος του υπερβάλλοντος χρέους από το 60% του ΑΕΠ, σημαίνει για την Ελλάδα διαρκή νέα πακέτα μέτρων.
- Η Τραπεζική ένωση ή τραπεζική εποπτεία που αποφασίστηκε πρόσφατα, ολοκληρώνει τη στόχευση της ευρωζώνης για ενιαίο τραπεζικό σύστημα, εποπτευόμενο φυσικά από τη Γερμανία.
- Οξύνονται οι ενδοϊμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί και η κρίση χρέους. Εδώ εντάσσονται για παράδειγμα οι συζητήσεις για αποχώρηση της Βρετανίας από την ΕΕ, οι τριγμοί στην Ισπανία σε κατεύθυνση διαμελισμού.
- Οξύνεται και η ιμπεριαλιστική επιθετικότητα συνολικά της ΕΕ, όπως δείχνει η γαλλική εισβολή στο Μάλι. Η τελευταία είναι η δεύτερη ευρωπαϊκή "καταιγίδα της ερήμου" μετά τη Λιβύη.

10. Όλα αυτά οδηγούν σε ένα κεντρικό συμπέρασμα: Η ΕΕ είναι ένα αντιλαϊκό εργαλείο για την «επανάδρυσή» του καπιταλισμού στην Ευρώπη. Η μόνη λύση που ωφελεί το λαό είναι η έξοδος από το ευρώ και την ΟΝΕ και η αντικαπιταλιστική έξοδος από την ΕΕ, ενταγμένη σε μια νέα πορεία, με γνώμονα τα συμφέροντα της κοινωνικής εργαζόμενης πλειονότητας, πριν από όλα στην απασχόληση, την αξιοπρεπή ζωή, αλλά και τη δημοκρατία και την ελευθερία των εργαζομένων και του λαού. Αυτός είναι ο άλλος

δρόμος, ο αντικαπιταλιστικός δρόμος με επαναστατική προοπτική, ενταγμένος σε μια σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική στόχευση.

Περισσότερο παρά ποτέ το αίτημα για **άμεση έξοδο από το ευρώ, την ΟΝΕ και την ΕΕ αποτελεί ένα βασικό αίτημα - κρίκο** στην πάλη των εργαζομένων ενάντια στην κυρίαρχη πολιτική. Η ΕΕ ούτε μεταρρυθμίζεται ούτε διορθώνεται. Μόνο ανατρέπεται, η στρατηγική της ρήξης – αποδέσμευσης είναι ο πραγματικός διεθνισμός.

11. Από τη γενική ανάλυσή μας για την κρίση, πηγάζει το παρακάτω **θεμελιώδες συμπέρασμα:** Το πρόβλημα της σημερινής, μεγαλύτερης από κάθε άλλη φορά, κρίσης και υπερσυσσώρευσης του κεφαλαίου λύνεται:

Ή με τη βίαιη καταστροφή του υπερσυσσωρευμένου κεφαλαίου, που σε καπιταλιστικές συνθήκες σημαίνει μακρόχρονη ύφεση, μαζικές χρεοκοπίες επιχειρήσεων και κρατών, μόνιμη δομική ανεργία, κοινωνικές και οικολογικές καταστροφές, ακόμα και παγκόσμιες πολεμικές αναμετρήσεις, παράλληλα με καπιταλιστικές αναδιαρθρώσεις και εμπέδωση ενός ακόμη πιο εκμεταλλευτικού καθεστώτος συσσώρευσης με επέκταση των καπιταλιστικών και εμπορευματικών σχέσεων σε κάθε όψη της ζωής.

Ή με τη βίαιη απαλλοτρίωση του κεφαλαίου, την υπέρβαση του καπιταλισμού και την κατάργηση της κεφαλαιακής σχέσης, με την πορεία προς το σοσιαλισμό - κομμουνισμό της εποχής μας, τη μόνη ιστορική προοπτική που μπορεί να γλυτώσει τους λαούς από τη βαρβαρότητα. Συνειδητά ή ασυνείδητα, γύρω από αυτές τις δυο «ιστορικές διεξόδους» περιστρέφεται η ταξική πάλη σε παγκόσμιο, ευρωπαϊκό και εθνικό επίπεδο. Η βαθιά δομική κρίση του καπιταλισμού και αυτές οι «δυο προοπτικές» της γεννούν μια **νέα εποχή της ταξικής πάλης,** τροφοδοτούν μια ανώτερη σύγκρουση μεταξύ εργασίας και κεφαλαίου και προετοιμάζουν ένα **νέο γύρο επαναστάσεων προς το σοσιαλισμό και κομμουνισμό.** Η σύγχρονη εργατική τάξη, ο συλλογικός εργαζόμενος της εποχής μας, δεν υφίσταται μόνο μεγαλύτερη εκμετάλλευση και επισφάλεια, παράλληλα έχει δείξει ότι έχει όλη την γνώση και την δυνατότητα για μια μη καπιταλιστική οργάνωση της παραγωγής, όπου αυτή θα έχει τον έλεγχο.

12. Σε αυτό το ιστορικό φόντο της εποχής μας εντάσσεται ο **διεθνής εξεγερσιακός κύκλος** που άνοιξε με την Αραβική Άνοιξη και τις επαναστατικές καταστάσεις σε Τυνησία και Αίγυπτο, συνεχίστηκε με τα κινήματα των αγανακτισμένων, το Ουισκόνσιν και το κίνημα «Καταλάβετε τη Γουόλ Στριτ» στις ΗΠΑ, τους εργατικούς αγώνες σε Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία, Ρουμανία και άλλες χώρες και έφτασε μέχρι τον πρόσφατο λαϊκό ξεσηκωμό στη Βουλγαρία που ανάγκασε την κυβέρνηση σε παραίτηση.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εκτιμά ότι **ο «εξεγερσιακός κύκλος» δεν θα κλείσει.** Αντίθετα, ενισχύεται η τάση που διαπίστωσε η 1^η Συνδιάσκεψη για μια **«ιστορική περίοδο που θα χαρακτηρίζεται από πολλαπλές κοινωνικές εκρήξεις, απρόβλεπτες λαϊκές εξεγέρσεις, ακόμη και επαναστατικά γεγονότα».** Χαρακτηριστικό παράδειγμα η επανάσταση στην Αίγυπτο που συνεχίζεται εδώ και δύο χρόνια ενάντια στις προσπάθειες του παλιού καθεστώτος και του στρατού να τσακίσουν το κίνημα αλλά και της ηγεσίας των Αδελφών Μουσουλμάνων να αρπάξει περισσότερες εξουσίες. Πέρα από το Βορρά της

Αφρικής, ανάλογες συνθήκες διαμορφώνονται στο Νότο της Ευρώπης (ειδικά σε Ελλάδα, Ισπανία, Πορτογαλία), στα Βαλκάνια (ειδικά σε Ρουμανία και Βουλγαρία) και τη Μέση Ανατολή, ενώ δεν πρέπει να αποκλείονται απρόβλεπτες κοινωνικές εκρήξεις και εξεγέρσεις και σε άλλες περιοχές του κόσμου.

13. Η τάση αυτή δημιουργεί, μεσοπρόθεσμα, **συνθήκες για το ξέσπασμα επαναστατικών καταστάσεων** στη μια ή στην άλλη χώρα, ακόμη και στις καπιταλιστικά ανεπτυγμένες, σε διεθνική αλληλεπίδραση, με την «**αυτοτελή ιστορική δράση**» των καταπιεσμένων μαζών. Είναι γνωστό, όμως, ότι «κάθε επαναστατική κατάσταση δεν οδηγεί σε επανάσταση». Η μετατροπή της σε **επαναστατική κρίση και δυαδική εξουσία**, πολύ περισσότερο, σε νικηφόρα επανάσταση για «**όλη την εξουσία**», απαιτεί να **έχει αναδυθεί και διαμορφωθεί μια σύγχρονη εργατική ηγεμονία**, ένα συνειδητό «υποκείμενο», μια δυνατή μετωπική επαναστατική αντικαπιταλιστική αριστερά, και ένα εργατικό και λαϊκό κίνημα ρωμαλέο, ισχυρό και πολιτικοποιημένο, ικανό να διεκδικήσει την ανατροπή και την εξουσία. Όλα τα παραπάνω διαμορφώνουν **νέες δυνατότητες** για μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική πολιτική, κάνουν ξανά ορατό το ενδεχόμενο μεγάλων κοινωνικών και πολιτικών ανατροπών. Δίνουν **νέα επικαιρότητα στο στρατηγικό αίτημα της επανάστασης για μια σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική**.

Γ. Η κρίση στην Ελλάδα

Γ.1. Η κοινωνική και οικονομική κρίση

14. Τρία χρόνια μετά το πρώτο μνημόνιο **ο ελληνικός καπιταλισμός όχι μόνο δεν μπήκε σε ρυθμούς ανάπτυξης, αλλά η κρίση βάθυνε περισσότερο**. Οι διάφορες “μνημονιακές επιτυχίες” που εμφανίζουν οι τρόικες εσωτερικού και εξωτερικού, δεν είναι παρά αποτυχημένες απόπειρες να διαχειριστούν ένα χρέος που στην πραγματικότητα δεν μπορεί να αποπληρωθεί μέσα σε συνθήκες παγκόσμιας οικονομικής κρίσης καθώς και τη δομική κρίση της ευρωζώνης. Μετά την απόφαση του Eurogroup για την εκταμίευση της δόσης μαμούθ προς την Ελλάδα, η συγκυβέρνηση Σαμαρά – Βενιζέλου – Κουβέλη προσπάθησε να πείσει, για μια ακόμη φορά, ότι έρχεται η ανάπτυξη, μάλιστα με ρυθμούς που θα φτάνουν στο 4% ετησίως για τα επόμενα δέκα χρόνια. Πάνω σ’ αυτά τα εξωπραγματικά σενάρια στηρίζουν τις εξίσου εξωπραγματικές εκτιμήσεις ότι με τη νέα δόση το χρέος θα είναι διαχειρίσιμο. Ωστόσο, τα νέα πακέτα δανείων δεν μειώνουν το δημόσιο χρέος. Αντί για συρρίκνωση στο 124% του ΑΕΠ το 2020 όπως υπολόγιζαν οι οικονομολόγοι της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης, το ποσοστό του χρέους θα αυξηθεί (με τα πιο αισιόδοξα σενάρια) κοντά στο 170%. Και θα απαιτεί για την αποπληρωμή μόνο των τόκων προς τους τραπεζίτες ένα κολοσσιαίο ποσό, το 25% του προϋπολογισμού, διαλύοντας έτσι μισθούς, συντάξεις, σχολεία, νοσοκομεία. Ούτε βέβαια φέρνουν αυτά τα πακέτα οποιαδήποτε «ανάπτυξη». Τα 34 δις της δόσης πάνε κατευθείαν στις τράπεζες και στην εξόφληση ληξιπρόθεσμων οφειλών του δημοσίου, δηλαδή στους μεγαλοεργολάβους και τις πολυεθνικές. Όσο για την προπαγάνδα ότι δεν θα χρειαστούν άλλα μέτρα, το ΔΝΤ ήδη απαιτεί νέο γύρο περικοπών κοντά στα 5 δις, πέρα και πάνω από τις 27.000 απολύσεις στο Δημόσιο και τις θηριώδεις ιδιωτικοποιήσεις. Όσο και να προσπαθεί η κυβέρνηση Σαμαρά να αποφύγει να ζητήσει νέο μνημόνιο από την τρόικα, ψάχνοντας προς το παρόν

έκτακτους τρόπους φοροείσπραξης καθώς καταρρέουν τα έσοδα του προϋπολογισμού, η πραγματικότητα είναι ότι το πρόγραμμα δεν βγαίνει και **η προοπτική ενός τέταρτου μνημονίου είναι θέμα χρόνου.**

15. Τρία χρόνια μνημονιακής λαίλαπας ήταν παραπάνω από αρκετά για να αποδειχτεί ότι ο δρόμος αυτός είναι ολότελα καταστροφικός, ένα κοινωνικό ολοκαύτωμα. Η ακραία φτώχεια και εξαθλίωση, η μαζική ανεργία που καταστρέφει τις ζωές και στέλνει στη μετανάστευση εκατοντάδες χιλιάδες νέους, το καθεστώς ντροπιαστικής επιτροπείας που όμοιο του είχε να επιβληθεί από την περίοδο του Διεθνούς Οικονομικού Ελέγχου, το γενικό ξεπούλημα της δημόσιας υπηρεσίας, μαζικές απολύσεις, νέα λεηλασία των ασφαλιστικών ταμείων, ιδιωτικοποιήσεις και εξοντωτικές περικοπές για το λαό έχουν δημιουργήσει συνθήκες κόλασης για την πλειοψηφία των εργαζομένων. Η αστική τάξη, η ΕΕ και το ΔΝΤ δεν έχουν στόχο να κάνουν το χρέος «βιώσιμο», αλλά να επιβάλουν ένα καθεστώς σκλαβιάς και σκληρής εκμετάλλευσης για τους εργαζόμενους και το λαό, το γενικό ξεπούλημα τύπου Ανατολικής Ευρώπης, για τη μετατροπή ολόκληρης της χώρας σε «Ειδική Οικονομική Ζώνη», για να ξεπεράσουν την κρίση τους πάνω στα ερείπια των κοινωνικών δικαιωμάτων των εργαζομένων. Τα περιβόητα «πρωτογενή πλεονάσματα» βασίζονται στη στάση πληρωμών του ελληνικού κράτους στο εσωτερικό, τη διάλυση της παιδείας και της υγείας, την κατάργηση των δημόσιων αγαθών. Τα ληξιπρόθεσμα χρέη στην εφορία αυξάνονται με ιλιγγιώδεις ρυθμούς, όπως και οι απλήρωτοι λογαριασμοί.

16. Η κρίση της ελληνικής οικονομίας συνδέεται με την παγκόσμια κρίση και την κρίση της ευρωπαϊκής ενοποίησης, αλλά αποτυπώνει και τις βαθιές αντιφάσεις και τα **αδιέξοδα του ελληνικού καπιταλισμού.** Ο ελληνικός καπιταλισμός έχει σχεδόν απόλυτα συνδέσει την πορεία του με την οικοδόμηση της ΕΕ, για λόγους οικονομικούς, αλλά και πολιτικούς. **Η ελληνική αστική τάξη αδυνατεί να χαράξει οποιοδήποτε άλλο δρόμο παρά μόνο σε στενή σύνδεση και ταύτιση με το ευρωπαϊκό κεφάλαιο.** Τόσο στις περιόδους της σχετικής ανάπτυξης της, όπως σηματοδοτήθηκε με την καπιταλιστική επέκταση στην Ανατολική Ευρώπη και στα Βαλκάνια, όπου διεκδίκησε το ρόλο του ευρωπαϊκού προπομπού, όσο και στη φάση της καθόδου όπως σήμερα, πληρώνοντας το τίμημα μιας μεγάλης υποβάθμισης προς τους ευρωπαίους εταίρους. Η σύνδεση αυτή, τόσο στον ανοδικό, όσο και στον καθοδικό κύκλο, είχε και έχει ως συνέπεια την αντιδραστική αναδιάρθρωση ή/και αποδιάρθρωση σε κλάδους της πρωτογενούς παραγωγής και του βιομηχανικού τομέα στην Ελλάδα, μαζί με την ενσωμάτωση όλων των αντεργατικών πολιτικών της ΕΕ. **Ταυτόχρονα, φάνηκε πόσο επικίνδυνο, αντιδραστικό και σαθρό ήταν το «αναπτυξιακό όραμα» της Ελλάδας του εκσυγχρονισμού, της Ολυμπιάδας και της ΟΝΕ.** Απέναντι σε αυτή την εξέλιξη, το πολιτικό σύστημα στρέφεται σε ακόμη πιο αντιδραστική και αντεργατική κατεύθυνση και γι' αυτό σπεύδει να αγκαλιάσει και όλες τις προτάσεις της Τρόικας.

Ειδικά το τελευταίο διάστημα με την επιτροπεία από την Τρόικα τίθεται και θέμα μειωμένης λαϊκής κυριαρχίας, την οποία η αστική τάξη επιδιώκει και αποδέχεται πλήρως για να μπορέσει να επιβάλει συνθήκες ακόμη μεγαλύτερης εκμετάλλευσης

17. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση και η Τρόικα δοκιμάζουν μέσα στη συγκυρία της κρίσης να περάσουν ένα σύνολο τεράστιων αναδιαρθρώσεων σε όλες τις πλευρές της εργασίας, της ασφάλισης, του δημοσίου, της εκπαίδευσης και της υγείας. Ουσιαστικά, είναι μια προσπάθεια να αναιρεθούν κατακτήσεις δεκαετιών και να επιβληθεί ένα καθεστώς υπερεκμετάλλευσης, εργοδοτικής ασυδοσίας, πλήρους ιδιωτικοποίησης, ποινικοποίησης του συνδικαλισμού, αναπόσπαστο κομμάτι της προσπάθειας να μεταβληθεί η χώρα σε μια τεράστια «Ειδική Οικονομική Ζώνη».

- Πλήρης κατάργηση κάθε έννοιας συλλογικής σύμβασης και διαπραγμάτευσης.
- Διαρκής μείωση του κατώτερου μισθού, με κυβερνητική απόφαση.
- Ριζικός περιορισμός του δικαιώματος στην απεργία και ακύρωση των περισσότερων συνδικαλιστικών δικαιωμάτων.
- Κατάργηση ουσιαστικά της μονιμότητας στο δημόσιο μέσα από αλλεπάλληλα κύματα διαθεσιμότητων και απολύσεων.
- «Αναδιάρθρωση» του δημοσίου με κατάργηση θέσεων εργασίας.
- Ιδιωτικοποίηση όλων των δημόσιων υποδομών αλλά και καθεστώς διάλυσης «ανταποδοτικότητας» και υποταγής στις επιχειρηματικές προτεραιότητες για ό,τι παραμένει στο κράτος.
- Ξεπούλημα της δημόσιας γης παράλληλα με κατάργηση περιβαλλοντικών, αρχαιολογικών και χωροταξικών περιορισμών στην «οικιστική ανάπτυξη».
- Γενίκευση της επιχειρηματικής λογικής για την εκπαίδευση μέσα από τους νέους νόμους για την ανώτατη εκπαίδευση (4009/11 και 4076/12), το «Σχέδιο Αθηνά», τις περικοπές.
- Ακόμη μεγαλύτερη φορολογική επίθεση, κύρια προς τους μισθωτούς και τους ελεύθερους επαγγελματίες, που φτάνει ως την δήμευση της ιδιωτικής περιουσίας (πρώτη κατοικία, γη κλπ) που συνδυάζεται με προκλητικές φοροαπαλλαγές στο κεφάλαιο.
- Νέα επίθεση στην αγροτιά, μέσα από την ιδιωτικοποίηση της Αγροτικής, τη μεταφορά του κόστους παραγωγής, τον περιορισμό των επιδοτήσεων, την καταστροφή καλλιεργειών αλλά και τις τάσεις καπιταλιστικής συγκέντρωσης της γεωργικής παραγωγής.
- Όξυνση του κρατικού αυταρχισμού σε όλα τα επίπεδα.

Γ.2. Η πορεία της πολιτικής κρίσης στη χώρα μας

18. Η οικονομική κρίση τροφοδότησε την πολιτική κρίση και αστάθεια στη χώρα μας, που μέσα σε πέντε χρόνια γνώρισε τέσσερις κυβερνήσεις. Όχι όμως με κάποιον αυτόματο τρόπο. **Βασικός παράγοντας πίσω από την πολιτική κρίση είναι η δύναμη του εργατικού – λαϊκού κινήματος και των αγώνων του.** Στην Ελλάδα είχαμε την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 που άνοιξε τον δρόμο για να φύγει η κυβέρνηση Καραμανλή, πριν ακόμα γίνουν ορατές οι συνέπειες της οικονομικής κρίσης. Μέσα στα πέντε τελευταία χρόνια άλλαξαν τέσσερις κυβερνήσεις, χωρίς να καταφέρουν ούτε τα αδιέξοδα της κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού να λύσουν, ούτε να καθυποτάξουν το κίνημα και τους αγώνες, ούτε προφανώς να αποκτήσουν την πολυπόθητη κοινωνική και πολιτική σταθερότητα.

Μετά την ανατροπή της κυβέρνησης «πρότυπο» του τραπεζίτη Παπαδήμου η άρχουσα τάξη ξεκίνησε μια λυσσαλέα επίθεση στην Αριστερά προσπαθώντας να ανακόψει την πολιτικοποίηση του κινήματος. Δεν τα κατάφερε. Στις εκλογές που ακολούθησαν η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, οι δυο πυλώνες του δικομματισμού, καταβαραθρώθηκαν από τα ποσοστά του 75-80% στο 40% και η Αριστερά εκτινάχθηκε σε πρωτοφανή ιστορικά ποσοστά άνω του 30%, ενώ σε πολλές εργατογειτονίες τα ποσοστά της έφτασαν στο 40-45%! Η **μαζική εκλογική στροφή προς τα αριστερά** ήταν αποτέλεσμα της μεγάλης κινηματικής έξαρσης, των εργατικών αγώνων, των εξεγερσιακών καταστάσεων και του παρατεταμένου λαϊκού αγώνα. Το γεγονός όμως ότι μέσα στην Αριστερά κυριάρχησε εκλογικά το ρεφορμιστικό διαχειριστικό κομμάτι που εκφράστηκε με το ΣΥΡΙΖΑ, υπογραμμίζει την ανάγκη αυτή η αριστερόστροφη δυναμική να συνδεθεί πολύ περισσότερο με μια προγραμματική κατεύθυνση ρήξης με το ευρώ, την ΕΕ και την πολιτική του κεφαλαίου, με ανώτερες μορφές οργάνωσης και αγώνων του λαού, με έναν άλλο επαναστατικό δρόμο προσέγγισης και κατάκτησης της εξουσίας.

Η Νέα Δημοκρατία προηγήθηκε οριακά από τον ΣΥΡΙΖΑ και κατάφερε να σχηματίσει κυβέρνηση με ένα ΠΑΣΟΚ αποδεκατισμένο και τη ΔΗΜΑΡ στη θέση του μέχρι τότε μαύρου δεκανικιού του ΛΑΟΣ. Κι αμέσως μετά ξεκίνησε ένα νέο γύρο επιθέσεων εγκαταλείποντας τις υποσχέσεις για «επαναδιαπραγμάτευση του Μνημονίου».

Συνολικά, μέσα στο αστικό μπλοκ ενισχύονται δεξιές και ακροδεξιές τάσεις: η ΝΔ βρίσκεται αυτή στο «τιμόνι» του μνημονιακού μπλοκ υιοθετώντας πολιτικά και ιδεολογικά στοιχεία της «πιο δεξιάς Δεξιάς» που γνώρισε η χώρα από τη μεταπολίτευση. Η ΧΑ αξιοποιείται σαν δύναμη κρούσης στην επίθεση ενάντια στο λαϊκό κίνημα και την αριστερά. Οι ΑΝΕΛ εξέφρασαν ένα τμήμα της συντηρητικής αντιμνημονιακής διαμαρτυρίας για να το εγκλωβίσουν στα πλαίσια της αστικής πολιτικής και μάλιστα με ισχυρά ρατσιστικά και εθνικιστικά στοιχεία.

19. Ιδιαίτερα αρνητική εξέλιξη αποτελεί η εκλογική άνοδος της νεοναζιστικής, ρατσιστικής Χρυσής Αυγής. Αυτή η άνοδος δεν ήταν αντικειμενική και αναπόφευκτη λόγω κρίσης. Ήταν το αποτέλεσμα της αντιδραστικής πολιτικής της κυρίαρχης τάξης και των κυβερνήσεων της, της πολιτικής του ρατσισμού, της καταστολής και των επιθέσεων στην Αριστερά, της κρίσης και απαξίωσης του αστικού κοινοβουλευτισμού. Η ΧΑ εδράζεται στην προϋπάρχουσα «ιστορική Ακροδεξιά» στη χώρα μας, από τον Μεταξά και τους ταγματασφαλίτες, μέχρι τους παρακρατικούς Γκοτζαμάνηδες, τη Χούντα και τους υποστηρικτές της. Αυτός ο πυρήνας ενισχύθηκε εκλογικά από την κρίση της «γαλάζιας πολυκατοικίας», την πτώση των ποσοστών της ΝΔ και τη συντριβή του ΛΑΟΣ, κόμματα που συνεργάζονταν και στέγαζαν στο εσωτερικό τους ακροδεξιούς και φασίστες. Ενισχύθηκε τέλος, από τμήματα μικροαστικών και λαϊκών στρωμάτων που χτυπημένα από τα βάρβαρα μνημονιακά μέτρα, στράφηκαν προς τους φασίστες θεωρώντας τους «αντισυστημική» δύναμη ενώ στην πραγματικότητα εκφράζουν ό,τι το πιο αντιδραστικό, συστημικό και αντिलाϊκό.

Ευθύνη σ' αυτό έχει προφανώς και η ρεφορμιστική Αριστερά, η οποία υποτιμούσε τη φασιστική απειλή όλο το προηγούμενο διάστημα διαλέγοντας μια ταχτική «στρουθοκαμηλισμού» που οδηγούσε σε άρνηση μαζικής ενωτικής λαϊκής απάντησης

ακόμα και μετά τους τραμπουκισμούς του Κασιδιάρη εναντίον των βουλευτών της Αριστεράς.

Παρά την προστασία και τη στήριξη από την αστυνομία και τους κρατικούς μηχανισμούς, η άνοδος των νεοναζί της Χρυσής Αυγής δεν κατάφερε να τρομοκρατήσει το μαζικό κίνημα. Αντίθετα, μετά το αρχικό σοκ λειτούργησε περισσότερο σαν πρόκληση παρά σαν φόβος, πυροδοτώντας ένα κύμα αντιφασιστικών και αντιρατσιστικών διαδηλώσεων σε πολλές γειτονιές και πόλεις.

20. Το ελληνικό κεφάλαιο και η τρόικα απάντησαν στην πολιτική κρίση τους με τη συγκρότηση της τρικομματικής συγκυβέρνησης ΝΔ-ΠΑΣΟΚ-ΔΗΜΑΡ. Η κυβέρνηση αυτή στηρίζεται από τον **συνασπισμό εξουσίας** που συγκροτείται από τις ηγεμονικές δυνάμεις του ελληνικού κεφαλαίου, τις τράπεζες και τα ΜΜΕ, καθώς και από τα βασικά ιμπεριαλιστικά κέντρα, τη Γερμανία, την ΕΕ, τις ΗΠΑ και το ΔΝΤ, παρά τις αντιθέσεις και ανταγωνισμούς, με στόχο το πέρασμα των αντιδραστικών μεταρρυθμίσεων, την διατήρηση της «πολιτικής σταθερότητας» και του «επενδυτικού κλίματος», την καθυστότηση των κοινωνικών αντιστάσεων. Όλες αυτές οι προσπάθειες όμως «σκοντάφτουν» στα αδιέξοδα της οικονομικής κρίσης αλλά και της εργατικής αντίστασης που συνεχίζεται. Για αυτό **η αστάθεια του αστικού πολιτικού συστήματος θα συνεχιστεί και θα οξυνθεί. Πρώτα** από όλα από την πορεία όξυνσης της ταξικής πάλης, **δεύτερο** από την όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών αντιθέσεων και **τρίτο** από τις εσωτερικές αντιθέσεις των πολιτικών κομμάτων που συμμετέχουν στην κυβέρνηση.

Μέσα στις συνθήκες της οικονομικής και κοινωνικής κρίσης, τις μεγάλες κινηματικές εξάρσεις και τους αγώνες, είναι ήδη σε εξέλιξη η απονομιμοποίηση των μνημονιακών κομμάτων. Με τη ΝΔ σε σημαντική φθορά, το ΠΑΣΟΚ σε τροχιά διάλυσης και τη ΔΗΜΑΡ σε πορεία εξευτελισμού από τη μετατροπή της σε συνιστώσα της ΝΔ και του μνημονίου, με τις επιπτώσεις των μέτρων να είναι μπροστά και νέα μέτρα να ετοιμάζονται ανάλογα με την «εκταμίευση των δόσεων», η κυβέρνηση αυτή δεν θα πάει μακριά. **Οδηγούμαστε σε συνθήκες κλιμάκωσης της κοινωνικής και πολιτικής πάλης.**

21. Η δυναμική της πολιτικής αστάθειας της κυβέρνησης δεν την καθιστά ακίνδυνη. Το αντίθετο. Η τρικομματική κυβέρνηση, η ΕΕ και το ΔΝΤ για να περάσουν τα μέτρα προσπαθούν να εγκαταστήσουν μία **ιδιόμορφη εκδοχή «κράτους εκτάκτου ανάγκης».** Δίπλα στα οικονομικά πραξικοπήματα έρχονται να προστεθούν προεδρικά διατάγματα και πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, η στήριξη σε πρωτοφανείς μηχανισμούς καταστολής, εργοδοτικής τρομοκρατίας και ιδεολογικής βίας, η πολιτική κρατικού ρατσισμού, η ολόπλευρη ενίσχυση και αξιοποίηση της νεοναζιστικής Χρυσής Αυγής. Στο ίδιο πλαίσιο εντάσσεται και η όξυνση της αντιμεταναστευτικής υστερίας και σε θεσμικό πλαίσιο, με τα «κέντρα κράτησης», τον «Ξένιο Δία», τις νέες αντιμεταναστευτικές διατάξεις για την Ιθαγένεια, το «τείχος» στον Έβρο κ.α. Γενικότερα, με αιχμή τη ρατσιστική υστερία, επιχειρείται να εμποδώνεται ο «κοινωνικός αυτοματισμός», να ενταθούν διαιρέσεις μέσα στην εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. **Κλιμακώνονται οι επιθέσεις στην Αριστερά, τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ και το εργατικό κίνημα, απέναντι σε κάθε αγώνα και ειδικά απέναντι στις ριζοσπαστικές τάσεις του κινήματος και την αντικαπιταλιστική αριστερά και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, όπως χαρακτηριστικά φάνηκε με την απεργία του Μετρό**

και τα πρωτοσέλιδα δεξιών εφημερίδων, ότι «η ANΤΑΡΣΥΑ κατεστάλη», ή τις κραυγές για τη «βία των ΕΑΑΚ».

22. Το μόνο που καταφέρνει η κυβέρνηση με την πολιτική αυτή είναι να γεμίζει **οργή και όχι φόβο τον κόσμο που αντιστέκεται**. Το απέδειξε η συγκλονιστική αντιρατσιστική διαδήλωση στις 24 Αυγούστου, με πρωτοβουλία της Πακιστανικής κοινότητας λίγες μόλις μέρες μετά την έναρξη της ρατσιστικής επιχείρησης “Ξένιος Δίας” και οι μεγάλες διαμαρτυρίες ενάντια στις επιθέσεις στους κατειλημμένους και αυτοδιαχειριζόμενους χώρους. Οι μεγάλοι αγώνες του μετρό και των ναυτεργατών, παρά την επιστράτευση που δεν έκαμψε την αντίσταση και το ηθικό των εργαζομένων, πυροδότησαν την πανεργατική στις 20 Φλεβάρη, ανοίγοντας δυνατότητες για ένα νέο γύρο αγώνων.

Η μάχη για να σπάσει η τρομοκρατία και η καταστολή συνεχίζεται απέναντι σε μια κυβέρνηση που τα προβλήματά της μεγαλώνουν, που καταλήγει να κυβερνάει με πράξεις νομοθετικού περιεχομένου λόγω αδυναμίας να εξασφαλίσει το ίδιο εύκολα όσο στο παρελθόν, την πολυπόθητη για αυτούς συναίνεση.

23. Αντιμέτωπη με την πολιτική κρίση και αστάθεια που οξύνεται, η κυρίαρχη τάξη **επιδιώκει να διατηρήσει τον έλεγχό της προσπαθώντας να θωρακίσει το καθεστώς πολιτικά** αξιοποιώντας πολιτικές εφεδρείες (βλ. διάσπαση των Ανεξάρτητων Ελλήνων), εντείνοντας την κρατική καταστολή και την ιδεολογική τρομοκρατία με στόχο το τσάκισμα του ανερχόμενου εργατικού – λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς. Την ίδια στιγμή **προετοιμάζονται** για όλα τα ενδεχόμενα **πιέζοντας την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ για την πλήρη ενσωμάτωσή του στο σύστημα με στόχο τη συνέχιση της ίδιας πολιτικής έστω και σε ηπιότερη εκδοχή**, την οριστική μετατροπή σε «υπεύθυνη» δύναμη και από την άλλη **ανοίγοντας διαύλους διαλόγου**, αναγνωρίζοντάς τον σαν «συννομιλητή» (επισκέψεις σε ΗΠΑ, Γερμανία, ομιλία στο ίδρυμα Καραμανλή κλπ). Την τάση αυτή ενισχύει και η επιλογή της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ για μια διαχειριστική αντιμετώπιση της κρίσης, μέσα στα όρια των πολιτικών της ΕΕ και του ΝΑΤΟ. Όμως η βαθιά ιστορική κρίση του καπιταλισμού, η ίδια η ευρωπαϊκή καπιταλιστική ολοκλήρωση, οι θεσμοί και οι ηγεμονικές της δυνάμεις, καθιστούν **αδύνατη τη λύση ενός «νέου κοινωνικού συμβολαίου, σοσιαλδημοκρατικού τύπου»** και αυτό εξηγεί γιατί παρά τη δεξιόστροφη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ οι δυνάμεις του κεφαλαίου εξακολουθούν να μην επιλέγουν προς το παρόν την προοπτική να κυβερνήσει.

Εάν δεν ανατραπούν οι συσχετισμοί εντός της Αριστεράς υπέρ μιας αντικαπιταλιστικής γραμμής και μιας επαναστατικής προοπτικής, θα παραμένει ανοιχτός ο δρόμος για ενσωμάτωση, για ήττες, ακόμη και για συνθήκες ποιοτικά αντιδραστικής ανασύνθεσης του πολιτικού συστήματος.

Δ. Για την κατάσταση του εργατικού και λαϊκού κινήματος

24. Το ΔΝΤ, η ΕΕ και το ελληνικό κεφάλαιο **δεν υπολόγισαν σωστά τον κυριότερο «πολλαπλασιαστή»**, το ελληνικό εργατικό και λαϊκό κίνημα και την ιστορική παράδοση αντιστάσεων της χώρας μας. Δεν υπολόγισαν σωστά το βασικότερο

κινητήρα της Ιστορίας, την ταξική πάλη. Ακόμη περισσότερο, η λαϊκή δυσαρέσκεια και οργή, πολύ περισσότερο οι εργατικοί και λαϊκοί αγώνες **συνέβαλαν και συμβάλλουν αποφασιστικά** στη γενικότερη πολιτική κρίση και αστάθεια.

Η αναγνωρισμένη από το ΔΝΤ αδυναμία και καθυστέρηση στην προώθηση σημαντικών πλευρών του μνημονιακού προγράμματος (απολύσεις στο Δημόσιο, πλήρης κατάργηση δώρων, ιδιωτικοποιήσεις κ.α.), **οφείλεται σε μεγάλο βαθμό** στην ασίγαστη, πολύμορφη **αντίσταση της ελληνικής εργατικής τάξης και του λαού της χώρας μας**, που αναπτύχθηκε μέσα από ανόδους και καθόδους, μέσα από μεγάλες αντιφάσεις και βαθιές ανεπάρκειες.

Οι μεγάλοι και συγκλονιστικοί εργατικοί και λαϊκοί αγώνες δεν ήταν δεδομένοι. Δεν συνέβησαν σε άλλες χώρες με την ίδια ένταση, με την ίδια πεισματική διάρκεια, με την ίδια οξύτητα όπως στην Ελλάδα. Αυτοί οι αγώνες είναι μια μεγάλη παρακαταθήκη, είναι **η πιο μεγάλη κατάκτηση** του εργατικού και λαϊκού μας κινήματος. Είναι το έδαφος που δίνει τη δυνατότητα για μια **ανατροπή της επίθεσης**.

25. Το εργατικό κίνημα έπαιξε πρωταγωνιστικό ρόλο όλο το προηγούμενο διάστημα. Ανέτρεψε δύο κυβερνήσεις, προχώρησε σε αλλεπάλληλες κινητοποιήσεις αναγκάζοντας τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να καλεί σε πανεργατική απεργία κάθε έξι εβδομάδες κατά μέσο όρο την τελευταία τριετία. **Αυτές οι μάχες είχαν αποτελέσματα**. Κατάφεραν σε μεγάλο βαθμό να αναβάλλουν ένα μέρος της εφαρμογής των επιθέσεων κυβέρνησης και τρόικας. Οι απολύσεις στο δημόσιο, ενώ είναι διακηρυγμένος στόχος, βρίσκουν τεράστια εμπόδια εδώ και τρία χρόνια. Το κλείσιμο 53 νοσοκομείων σε όλη την Ελλάδα δεν προχώρησε εξαιτίας των αντιδράσεων. Οι ιδιωτικοποιήσεις στα μεγάλα φιλέτα των ΔΕΚΟ δεν έχουν προχωρήσει εξαιτίας του φόβου όλων των κυβερνήσεων να συγκρουστούν με ένα δυνατό και οργανωμένο κομμάτι της τάξης.

Μέσα σ' αυτές τις μάχες έγιναν **προχωρήματα σε όλα τα επίπεδα** στην κλιμάκωση των αγώνων, στην οργάνωσή τους, στην παραπέρα πολιτικοποίησή τους. Το σύνθημα «ανυπακοή – απεργία διαρκή» φωνάχτηκε μαζικά σε κάθε πανεργατική αλλά κυρίως έγινε πράξη μέσα σε μακρόχρονους αγώνες και απεργίες διάρκειας (Άλτερ, Ελευθεροτυπία, Μετρό, Ναυτεργάτες κ) και στην εμβληματική απεργία της Ελληνικής Χαλυβουργίας.

Έγιναν προσπάθειες **συντονισμού αυτών των αγώνων από τα κάτω** μέσα από γενικές συνελεύσεις και δημιουργία συντονιστικών αγώνα, επιτροπών βάσης, απεργιακών επιτροπών σε μια σειρά χώρους και κλάδους (νοσοκομεία, Δήμοι, υπουργεία κλπ), προσπάθειες που έπαιξαν και παίζουν πολύτιμο ρόλο στην κατεύθυνση της ταξικής ανασυγκρότησης του εργατικού κινήματος. Το ρεύμα αυτό εμφανίστηκε συγκροτημένα, αλλά με σοβαρές ακόμα αντιφάσεις και αδυναμίες, με τη συμμετοχή δεκάδων σωματείων στο Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων Ιδιωτικού και Δημόσιου Τομέα (ΣΠΣΙΔ) στην Αθήνα και άλλες πόλεις, είχε διακριτή μαζική εμφάνιση στις μεγάλες απεργιακές συγκεντρώσεις (στην Αθήνα στο Μουσείο, στη Θεσσαλονίκη κ.α.), επέδρασε σε μεγάλους και κρίσιμους αγώνες. Η δημιουργία συντονισμών των αγωνιστικών ταξικών δυνάμεων **που υπερβαίνουν τις συνδικαλιστικές γραφειοκρατίες έχει την τάση να γενικευθεί και αναζητά την ενοποίησή τους το επόμενο διάστημα**.

Είδαμε επιπλέον, για πρώτη φορά **να ραγίζει ο έλεγχος της γραφειοκρατίας** και διάφορα κομμάτια να αυτονομούνται από αυτήν. ΠΑΣΚΕ-ΔΑΚΕ να βρίσκονται σε ελεύθερη πτώση στις εκλογές στα συνδικάτα και οι παρατάξεις της Αριστεράς –και της αντικαπιταλιστικής- να σημειώνουν εκρηκτική άνοδο σε μια σειρά χώρους, στην εκπαίδευση, σε νοσοκομεία κλπ.

Τέλος, έγιναν πολιτικά προχωρήματα. Τα ζητήματα της κατάργησης των μνημονίων, της διαγραφής του χρέους υιοθετήθηκαν από σημαντικά τμήματα του εργατικού κινήματος. Η εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο βρέθηκαν στο κέντρο της συζήτησης στα Ναυπηγεία, στην Αγροτική ή στο ΤΤ. Πειράματα αυτοδιαχείρισης όπως στο νοσοκομείο του Κιλκίς ή στην ΒΙΟΜΕΤ. Ευρύτερες λαϊκές μάχες όπως στη Δωδώνη κλπ. Πολιτικά προχωρήματα εκφράστηκαν και με το ότι μια σειρά χώροι σύνδεσαν την πάλη ενάντια στα μνημόνια με την πάλη ενάντι στον ρατσισμό και τους φασίστες.

26. Αυτές οι σημαντικές κατακτήσεις δεν πρέπει να κρύψουν από τα μάτια μας το γεγονός ότι το εργατικό και λαϊκό κίνημα **δεν μπόρεσε μέχρι σήμερα να ανατρέψει το σύνολο της επίθεσης**, όχι μόνο λόγω των **τεράστιων προβλημάτων** εκβιασμού και επιβίωσης που η επίθεση δημιουργεί μέσα στην εργατική τάξη, **αλλά και λόγω των πραγματικών πολιτικών δυσκολιών** που προκαλεί η συνέχιση της κυριαρχίας των δυνάμεων του υποταγμένου συνδικαλισμού στο εσωτερικό του.

- **Πλάι στην οργή αναπτύσσονται και στοιχεία απογοήτευσης και εξατομίκευσης σε κομμάτια εργαζομένων.** Ενισχύεται η πίεση μέσα στους εργαζόμενους από τη φτώχεια, την εργοδοτική τρομοκρατία, τον εκβιασμό της απόλυσης και της πείνας, καθώς η ανεργία θερίζει φτάνοντας στο 30%.
- **Βασικές κατακτήσεις του εργατικού κινήματος, που αποτελούσαν στηρίγματα στην πάλη, έχουν υπονομευτεί αποφασιστικά** ή απειλούνται με πλήρη αναίρεση (ΕΓΣΣΕ, κλαδικές συμβάσεις και κατοχυρωμένα εργατικά δικαιώματα κλπ).
- **Ο εργοδοτικός δεσποτισμός και η τρομοκρατία** αναπτύσσεται στους χώρους δουλειάς.
- **Μαζικά και έμπειρα κομμάτια της εργατικής τάξης αποδιαιρώνονται** (πχ ναυπηγεία) λόγω και της παρακμής και της διάλυσης των αντίστοιχων κλάδων.

27. Όλα αυτά **δεν είναι μόνο «αντικειμενικά» προβλήματα που δημιουργούνται εξαιτίας της κρίσης.** Η γραμμή του υποταγμένου συνδικαλισμού που εκφράζεται μέσω της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ, στις περισσότερες ομοσπονδίες και σωματεία, **ηγεμονεύει ακόμη στο εσωτερικό του εργατικού κινήματος**, παρά το γεγονός ότι **αμφισβητείται πολύμορφα και μαζικά.**

- **Η συνδικαλιστική γραφειοκρατία είναι υποταγμένη στις λογικές της ταξικής συνεργασίας, στην προάσπιση της καπιταλιστικής «ανάπτυξης» και της ανταγωνιστικότητας του κεφαλαίου.** Η κεντρική γραμμή της δεν αμφισβητεί τον πυρήνα της κυρίαρχης πολιτικής. Καταγγέλλει τα μνημόνια, αλλά όχι τις πολιτικές

που τα γεννούν. Ήταν παντελώς απύσχα από όλους τους σημαντικούς αγώνες (χαλυβουργία, μετρό κλπ). Δεν οργάνωνε καν τις απεργίες που προκήρυσσε κάτω από την πίεση των εργαζομένων. Είναι έτοιμη να συνδιαλλαγεί με το κεφάλαιο, ακόμη και να προσφέρει πλήρη στήριξη στην κυβερνητική πολιτική με αντάλλαγμα να διατηρήσει την ύπαρξή της και την όποια σχετική της εξουσία.

- **Πολλά σωματεία, ακόμα και πρωτοβάθμια, παραμένουν γραφειοκρατικά**, καθώς η συνδικαλιστική γραφειοκρατία σε συνεργασία με τον διοικητικό μηχανισμό των επιχειρήσεων επιδιώκει να «πνίξει» κάθε απόπειρα παρέμβασης της πλειοψηφίας των εργαζομένων (π.χ. τράπεζες).
- **Στον ιδιωτικό τομέα η συνδικαλιστική έρημος** συνεχίζει και επεκτείνεται και μεγάλα κομμάτια της εργατικής τάξης είναι χωρίς συνδικαλιστική εκπροσώπηση.
- Υπάρχει **σοβαρό πρόβλημα στη συνδικαλιστική οργάνωση και συλλογική πάλη μεγάλων κομματιών της εργατικής νεολαίας**.
- Η **μακρόχρονη επίδραση της αστικής ιδεολογίας** μέσα στο εργατικό κίνημα, με τη μορφή της ταξικής συνεργασίας και της «συνδιαλλαγής» με τη διοίκηση και την κυβέρνηση έχει αφήσει βαθιά τα σημάδια της.
- Ο **κατακερματισμός και ο συντεχνιασμός** από τη μια πλευρά υποχωρούν λόγω της καθολικότητας της επίθεσης, αλλά από την άλλη, **αποτελούν το τελευταίο ισχυρό καταφύγιο του κυβερνητικού εργοδοτικού συνδικαλισμού** στην προσπάθειά του να «διαπραγματευτεί» τους όρους της καταστροφής των εργαζομένων, στη βάση του να «σωθούμε εμείς και ας καταστραφούν οι άλλοι».
- **Φαινόμενα διάσπασης εξακολουθούν να αναπαράγονται μέσα στο εργατικό κίνημα**. Πρόβλημα δημιουργεί και η ιστορικά διαμορφωμένη δομή του συνδικαλιστικού κινήματος, με την πολυδιάσπαση σε σωματεία στον ίδιο χώρο (ανάλογα με την εργασιακή σχέση, την εκπαιδευτική βαθμίδα, την ειδικότητα κλπ) που δυσκολεύει αποφασιστικά τη δυνατότητα δημοκρατικής και ενιαίας έκφρασης των εργαζομένων, την αδυναμία κοινής εκπροσώπησης εργαζομένων με ελαστικές εργασιακές σχέσεις, την ύπαρξη πολλών σωματείων στον ίδιο χώρο.
- Τέλος **το εργατικό κίνημα δεν έχει κατακτήσει την ικανότητα να πολιτικοποιεί τα αιτήματά του** και να οργανώνει την απεύθυνσή του στα λαϊκά στρώματα στον βαθμό που απαιτείται και με τέτοιο τρόπο ώστε να οικοδομεί μια εργατική ηγεμονία με ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική κατεύθυνση μέσα στο ευρύτερο μπλοκ των λαϊκών δυνάμεων, στο ευρύτερο «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης-ανατροπής». Υπάρχουν βήματα σε αυτήν την κατεύθυνση (πχ η ευρύτερη λαϊκή κινητοποίηση για το θέμα της υγείας με πρωτοβουλία των εργαζομένων σε νοσοκομεία όπως το Αττικό, το Γενικό Πατησίων, το Ελπίς και αλλού), αλλά και σημαντικά προβλήματα σε περιπτώσεις όπου οι εργαζόμενοι δεν στάθηκαν μαζί ή και στάθηκαν απέναντι στην ευρύτερη λαϊκή πάλη (πχ εργοδοτικό σωματείο στις Σκουριές).

Αντίρροπη τάση σε αυτά τα προβλήματα και δρόμο για να ξεπεραστούν αυτά τα προβλήματα προσφέρει η ίδια η εμπειρία των αγώνων, των απεργιών, των καταλήψεων, των συνελύσεων, των τελευταίων ετών.

Η συμβολή στην προγραμματική και οργανωτική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος σε ταξική ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση είναι ένα από τα βασικά ζητήματα που θα δοκιμαστεί και θα κριθεί η αντικαπιταλιστική Αριστερά το επόμενο διάστημα.

28. Μέσα στη συγκυρία έχει περιοριστεί η επιρροή των ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ ως βασικών εκπροσώπων του υποταγμένου συνδικαλισμού μέσα στο εργατικό κίνημα.

Η επιρροή της ανοιχτά φιλοαστικής, εργοδοτικής γραμμής στο εργατικό κίνημα των ΠΑΣΚΕ και ΔΑΚΕ, της πλειοψηφίας ΓΣΕΕ - ΑΔΕΔΥ και των περισσότερων ομοσπονδιών μειώνεται. Το κύρος τους έχει τρωθεί βαθιά. Σχεδόν σε όλες τις εκλογές τα ποσοστά τους μειώνονται και ειδικά της άλλοτε κραταιάς ΠΑΣΚΕ καταρρέουν. Η ηγεμονία το υποταγμένου συνδικαλισμού έχει μπει σε κρίση, αλλά διατηρεί κρίσιμες θέσεις σε πανελλαδικό και κλαδικό επίπεδο.

Η κρίση της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας βοηθάει να **εμφανίζονται διαφοροποιήσεις προς τ' αριστερά της μέσα από μαζικές αποχωρήσεις και διασπάσεις κυρίως στην ΠΑΣΚΕ.** Κάποιες από αυτές προσανατολίζονται όχι στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, αλλά στη συμπληρωματικότητα-πίεση προς τη ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. **Το σημαντικό όμως στοιχείο** για το ταξικό ρεύμα και τις δυνάμεις της αντικαπιταλιστικής αριστεράς είναι ότι αποδεσμεύονται χιλιάδες αγωνιστές από τον χώρο της ΠΑΣΚΕ, αλλά και από τον χώρο της ρεφορμιστικής αριστεράς για μία ανεξάρτητη, μαχητική, ταξική δράση, **αναπτύσσονται ριζοσπαστικές τάσεις,** όπως έχει φανεί και μέσα από τη συμπίεση διαφορετικών κομματιών μέσα στο **συντονισμό σωματείων** και άλλες **πρωτοβουλίες,** πράγμα που δίνει τη δυνατότητα ανανέωσης και ενίσχυσης της ταξικής πτέρυγας μέσα στο εργατικό κίνημα.

Σε κάθε περίπτωση η στάση και η εξέλιξη του κάθε ρεύματος θα κριθεί στη ζωή και στην πάλη και όχι απλά σε διακηρύξεις.

29. Η συνδικαλιστική αριστερά

- **Το ΠΑΜΕ,** παρά την συμβολή του σε αγώνες και στην προσπάθεια ύπαρξης σωματείων στον ιδιωτικό τομέα, εμφανίζει σοβαρές αντιφάσεις στην τακτική του. Παραμένει στη λογική της «πολιτικής διαμαρτυρίας» και όχι των αποφασιστικών αγώνων. Αρνείται τη σύνδεση των αγώνων με τους πολιτικούς στόχους της ανατροπής, πράγμα που το οδηγεί σε έναν ιδιόμορφο «αμυντισμό-οικονομισμό». Συνεχίζει τη σχεταριστική του πρακτική μέσα στο κίνημα, αρνείται να συμβάλλει σε μια ταξική ενότητα των εργαζομένων και πολλές φορές έχει το μέτωπό του απέναντι σε αγωνιζόμενες δυνάμεις, ταυτίζει τον εαυτό του με τις «ταξικές δυνάμεις», έχοντας τακτική πολεμικής με κάθε άλλο ταξικό ρεύμα μέσα στο κίνημα, ειδικά την αντικαπιταλιστική αριστερά, παρά το γεγονός ότι εμφανίζονται κάποιες ρωγμές σε αυτήν την τακτική.

- **Η Αυτόνομη Παρέμβαση** με την σειρά της δεν μπορεί να υπερβεί τα όρια της γραφειοκρατίας των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ. Προωθεί «συσκέψεις» ομοσπονδιών σαν «μέσο πίεσης» στη ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ χωρίς ένα διακριτό σχεδιασμό για την οργάνωση αγώνων ανατροπής. Υποβαθμίζει το πολιτικό περιεχόμενο του κινήματος. Σε πολλά σωματεία και ομοσπονδίες

οι δυνάμεις της είναι τμήμα της γραφειοκρατίας. Ωστόσο, η συμμετοχή αγωνιστών της Αυτόνομης Παρέμβασης στον συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων και σε άλλους συντονισμούς, φανερώνει την αναζήτησή τους για μια διαφορετική αγωνιστική ταξική κατεύθυνση

-Οι προσπάθειες που κάνουν εκείνα τα **κομμάτια του αναρχοσυνδικαλιστικού και αντιεξουσιαστικού χώρου** που συμμετέχουν συγκροτημένα στις απεργιακές συγκεντρώσεις, δείχνουν ότι παρά την όποια μαχητική στάση τους συνεχίζουν να αρνούνται την κεντρικότητα της εργατικής τάξης, το γενικότερο πολιτικό πρόγραμμα, αιτήματα και σχέδιο, που είναι προϋποθέσεις για την εργατική αντεπίθεση σήμερα.

- **Το ρεύμα του ταξικού συνδικαλιστικού ρεύματος, σε όλες τις πολύμορφες εκφράσεις του, σε σχήματα, συσπειρώσεις, πρωτοβουλίες, αλλά και τη δράση πρωτοπόρων συνδικαλιστών έχει παίξει ιδιαίτερα σημαντικό ρόλο τα τελευταία χρόνια.** Πρωτοστάτησε σε μεγάλους αγώνες, έχει ενισχύσει τη θέση του σε σημαντικές ομοσπονδίες, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο συντονισμό πρωτοβάθμιων σωματείων, έριξε τη γραμμή της απεργιακής κλιμάκωσης, απόφυγε τα αδιέξοδα άλλων ρευμάτων, γυρνώντας την πλάτη και στην ταξική συνεργασία και στον απομονωτισμό. Αποτελεί την αφετηρία για να αλλάξουν τα πράγματα στο εργατικό κίνημα.

30. Σε τέτοιες συνθήκες έχει σημασία η ενίσχυση του ταξικού αγωνιστικού ρεύματος με ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική κατεύθυνση μέσα στο κίνημα, που συσπειρώνεται κυρίως μέσα από αντίστοιχους Συντονισμούς. Η βαθύτερη συγκρότηση αυτού του ρεύματος σε επίπεδο πόλεων, κλάδων και πανελλαδικά, είναι το κύριο άμεσο ζητούμενο, ώστε μαζί με την τακτική συμμαχιών και κοινής δράσης με τα άλλα αγωνιστικά ρεύματα, να αποκτήσει μαζική δύναμη **συμβάλλοντας αποφασιστικά στην ταξική ανασυγκρότηση του εργατικού κινήματος, στη δημιουργία ενός σημαντικού αγωνιστικού ταξικού πόλου μέσα στο εργατικό κίνημα.**

31. Πλάι στους μεγάλους αγώνες του εργατικού κινήματος είχαμε και την πρωτότυπη μορφή των λαϊκών συνελεύσεων, που αναζήτησαν μια σύγχρονη δημοκρατία του αγώνα. Αυτό φάνηκε στην πολύτιμη εμπειρία του **κινήματος των Πλατειών,** που συντονίστηκε με ένα παγκόσμιο κλίμα λαϊκών εξεγέρσεων, αποτέλεσε παράδειγμα για άλλα κινήματα, δείχνοντας τη μεγάλη δύναμη που μπορεί να έχει η διαρκής παρουσία του λαού στο δρόμο, αλλά και η συνάντηση ανάμεσα σε διαφορετικά κοινωνικά καταπιεσμένα στρώματα, συμβάλλοντας και στην ένταση της πολιτικής κρίσης. Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι **η λογική της συνέλευσης** ως βασικού οργάνου απόφασης, αγώνα και συλλογικότητας επέδρασε στο σύνολο των αγώνων της περιόδου και πρώτα και κύρια στους μεγάλους εργατικούς αγώνες. Το εθνικιστικό ρεύμα (κυρίως οι ΑΝΕΛ) προσπάθησε να καπηλευθεί αλλά χωρίς επιτυχία αυτό το κίνημα, ενώ η ΧΑ επιχείρησε να δράσει εντός του, χωρίς να αποσπάσει κάποιο τμήμα, εξαιτίας των αντιφασιστικών αντανακλαστικών της πλειοψηφίας.

Κατάκτηση της κινηματικής ανάτασης των τελευταίων ετών ήταν και **τα μαζικά κινήματα ανυπακοής «Δεν Πληρώνω»** που το τελευταίο διάστημα έχουν βρεθεί στο στόχαστρο μιας μαζικής εκστρατείας ποινικοποίησης. Όμως, όσο πληθαίνουν τα κάθε

λογής χαράτσια και όσο μεγαλώνει η αδυναμία των λαϊκών στρωμάτων να ανταπεξέλθουν σε αυτά, τόσο θα αποκτά μεγαλύτερη σημασία η μαζική λαϊκή ανυπακοή στην εξαθλίωση. Σημαντική πλευρά της λαϊκής δράσης των τελευταίων χρόνων είναι και οι **μορφές λαϊκής αλληλεγγύης**: κοινωνικά ιατρεία, δίκτυα ανταλλαγής χωρίς χρήμα, κοινωνικά παντοπωλεία. Η θετική αντικαπιταλιστική πλευρά τους, οι εναλλακτικές κοινωνικές μορφές που βοηθούν στην επιβίωση και καταδεικνύουν πόσο πιο αποτελεσματικές μπορεί να είναι μορφές κοινωνικής οργάνωσης που δεν στηρίζονται στη λογική του κέρδους και την αγορά, στο βαθμό που δεν συνδέονται με ένα μαχητικό πρόγραμμα διεκδικήσεων και με μια μαζική αγωνιστική πρακτική, κινδυνεύουν να εκφυλίζονται στη λογική της «κοινωνικής επιχειρηματικότητας» και να ενσωματωθούν.

32. Σοβαρά βήματα μπροστά είχαμε στην αντιφασιστική - αντιρατσιστική πάλη. Η δολοφονική δράση των νεοναζί της ΧΑ και η ρατσιστική ατζέντα της κυβέρνησης βρήκαν γρήγορα μπροστά τους την αντίσταση ενός δυνατού και μαζικού κινήματος που οργάνωσε δεκάδες κινητοποιήσεις σχεδόν σε κάθε πόλη όπου εμφανίστηκαν οι φασίστες. Άπλωσε αυτές τις μάχες μέσα στα σχολεία και τις σχολές, τις έβαλε μέσα στους χώρους δουλειάς: στα νοσοκομεία ενάντια στην “αιμοδοσία μόνο για Έλληνες”, στους δήμους με τα σωματεία τους να αρνούνται να στείλουν λίστες με τα παιδιά των μεταναστών κατά παραγγελία της Χ.Α., σε χώρους του ιδιωτικού τομέα ενάντια στα “γραφεία ευρέσεως εργασίας” των φασιστών. Βοήθησε ν’ αλλάξει η αντιμετώπιση της Αριστεράς με όλα τα κομμάτια της να θεωρούν τη Χ.Α. απειλή που χρειάζεται αντιμετώπιση. Η επιτυχία της κινητοποίησης «Αθήνα Πόλη Αντιφασιστική» στις 19 Γενάρη, ήταν καρπός όλων αυτών των βημάτων, ένας σημαντικός σταθμός που δείχνει το εύρος των δυνάμεων που μπορούν να συσπειρωθούν και τις νέες δυνατότητες που υπάρχουν. Το μαζικό πολύμορφο κίνημα που δημιουργήθηκε μπήκε εμπόδιο στην προσπάθεια των φασιστών να ελέγξουν «το δρόμο», να εξαπλώσουν το παράδειγμα του Αγ. Παντελεήμονα και σε άλλες περιοχές. Βοήθησε να φανεί ότι η άνοδος της Χ.Α. δεν είναι νομοτελειακή εξαιτίας της κρίσης. Έδειξε τις δυνατότητες για να απομονωθεί ο σκληρός ναζιστικός πυρήνας από ένα μεγάλο κομμάτι που έδωσε ψήφο αγανάκτησης και το οποίο η Χ.Α. δεν έχει καταφέρει να μετατρέψει σε οργανωμένη δύναμη. Παρόλα αυτά, **δεν χωράει η παραμικρή υποτίμηση της φασιστικής απειλής.** Οι συνεχείς προσπάθειες της άρχουσας τάξης να αποπροσανατολίσουν από τα χτυπήματα της κρίσης, η ρατσιστική ατζέντα της ΝΔ και οι επιθέσεις στην Αριστερά, η συνέχεια της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, ανοίγουν ένα κενό που οι φασίστες προσπαθούν να καλύψουν. Πρέπει και μπορούμε να τους τσακίσουμε, στέλνοντάς τους πίσω στους υπονόμους της ιστορίας όπου ανήκουν.

Δ. 2 Η γενική εκτίμηση για τους συσχετισμούς και τη δυναμική τους

33. Η γενική μας εκτίμηση για το συσχετισμό δύναμης είναι ότι η ελληνική κοινωνία βρίσκεται σε μια **συνθήκη παρατεταμένης οικονομικής, πολιτικής και κοινωνικής κρίσης. Γι’ αυτό και θα κλιμακωθεί η κοινωνική και πολιτική σύγκρουση.** Η εφαρμογή των Μνημονίων οδήγησε σε ραγδαία **αποσάθρωση των σχέσεων εκπροσώπησης όπως διαμορφώθηκαν μεταπολιτευτικά.** Μεγάλα τμήματα των λαϊκών τάξεων αποδεσμεύτηκαν από τα αστικά κόμματα μέσα από την απόγνωση που φέρνουν τα μέτρα αλλά και μέσα στη ριζοσπαστικοποίηση των αγώνων. Υπάρχουν εμφανή **σημάδια ηγεμονικής κρίσης** στον κυρίαρχο συνασπισμό εξουσίας.

Η υπερδεκαετής προοπτική της εξοντωτικής λιτότητας και η παράταση της ύφεσης θα συνεχίσει να σωρεύει εκρηκτικά υλικά. Τα αστικά κόμματα δεν θα μπορούν να προσφέρουν άλλη διέξοδο εκτός από τη **γενικευμένη αντίδραση, την καταστολή, το φόβο, την εξατομίκευση, την απελπισία**. Γι' αυτό και άμεσα ή έμμεσα στηρίζεται η νεοφασιστική Χρυσή Αυγή ως διέξοδος αντιδραστική και τελικά συστημική για την αγανάκτηση. Αυτό δεν σημαίνει ότι πρέπει να υποτιμηθεί και η αστική τακτική της ενσωμάτωσης.

34. Σε αυτή την ιστορική περίοδο, ειδικά στην Ελλάδα, **το δίλημμα** που μπαίνει μπροστά στο κίνημα και την αριστερά είναι: **είτε** θα οξυνθεί η κοινωνική και πολιτική σύγκρουση μέσα από ένα «σημαντικό ανέβασμα της δραστηριότητας των μαζών», με δυνατότητα εξεγερτικών γεγονότων και εισόδου σε επαναστατική κατάσταση, **είτε** θα υπάρξει συντριβή του κινήματος και στρατηγικά βήματα στην ανασυγκρότηση του καπιταλισμού. Εκτιμούμε ότι στη χώρα μας, η γενικότερη δυναμική της κρίσης και των συσχετισμών, οι μέχρι τώρα αγώνες και η ιστορική παράδοση, ενισχύουν ακόμη περισσότερο τη διεθνή τάση για εξεγέρσεις και επαναστατικά γεγονότα που θα αναζητούν τη γενίκευσή τους σε μια **πρωτότυπη επαναστατική πορεία**, χωρίς κανείς, φυσικά, να γνωρίζει εκ των προτέρων εάν θα υλοποιηθεί πλήρως, την ένταση, τις μορφές και την έκβασή της.

Η αστική τάξη και το διεθνές κεφάλαιο έχουν αντιληφθεί αυτή την τάση και για αυτό προετοιμάζουν τα αντίστοιχα «αντεπαναστατικά γεγονότα», λαμβάνουν μέτρα για έναν ακήρυχτο κοινωνικό και πολιτικό εμφύλιο. Η θεωρητική, πολιτική και πρακτική **προετοιμασία του εργατικού λαϊκού κινήματος και της Αριστεράς**, ώστε να **αξιοποιήσουν τα γεγονότα που έρχονται για την ήττα της επίθεσης**, για ρήγματα και κατακτήσεις σε αντικαπιταλιστική και επαναστατική κατεύθυνση, αποτελούν το βασικότερο ζήτημα. Αυτή είναι και η **μεγαλύτερη πρόκληση για την ANΤΑΡΣΥΑ** και, γενικότερα, για την ανατρεπτική αντικαπιταλιστική Αριστερά, το επόμενο διάστημα.

35. Εκτιμούμε ότι υπάρχει σήμερα η δυνατότητα για μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική να συνδεθεί με μαζικούς όρους με μαχόμενα κομμάτια του κινήματος, με μια νέα πρωτοπορία, που θα αποτελέσει τη ραχοκοκαλιά ενός νικηφόρου λαϊκού ξεσηκωμού και θα σφραγίσει την ταξική πάλη τα επόμενα χρόνια. Υπάρχει η δυνατότητα να ηγεμονεύσει μέσα στο λαϊκό, αντιμνημονιακό αριστερόστροφο ρεύμα μια σύγχρονη αντικαπιταλιστική και αντι-ΕΕ κατεύθυνση. **Για αυτό προωθούμε την πρόταση της αντικαπιταλιστικής ανατροπής της επίθεσης του κεφαλαίου και της κυβέρνησης με το αναγκαίο μεταβατικό πρόγραμμα, το αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής και τη δημιουργία ενός ισχυρού μετώπου της αντικαπιταλιστικής, αντιμπεριαλιστικής, αντι-ΕΕ και ανατρεπτικής Αριστεράς.**

Δ.3. Η διαχειριστική και ρεφορμιστική Αριστερά

36. Μέσα σ' αυτές τις συνθήκες οι ηγεσίες των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων της Αριστεράς στέκονται πίσω από τις ανάγκες και τις δυνατότητες.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχει επιλέξει μια ανοιχτά δεξιόστροφη διαχειριστική πολιτική ως αποτέλεσμα της «βίαιης ωρίμανσης», δηλαδή, της ραγδαίας πορείας προς την

ενσωμάτωσή του. Αποδέχεται πλήρως την ΕΕ και το ευρώ και επενδύει όχι στο λαϊκό κίνημα αλλά στους ενδοϊμπεριαλιστικούς ανταγωνισμούς ελπίζοντας στη «φιλολαϊκότερη» στάση των ΗΠΑ και των οικονομικών δολοφόνων του ΔΝΤ. Αυτό φάνηκε και με το ταξίδι Τσίπρα στην Αμερική ή με τις φιλοφρονήσεις με τον Σόιμπλε. Αρνείται να προβάλλει στόχους όπως η έξοδος από το ΝΑΤΟ. Έχει εγκαταλείψει τη θέση της καταγγελίας των δανειακών συμβάσεων και ακροβατεί με την καταγγελία των μνημονίων. Αποδέχεται τη λογική της ανταγωνιστικότητας, της προσέλκυσης ιδιωτικών επενδύσεων, της «δημοσιονομικής προσαρμογής» και της «ρεαλιστικής» πολιτικής μισθών. Αντί για την εργατική τάξη και το λαό απευθύνεται στους «φαντασιακούς» νοικοκυραίους και τη «μεσαία τάξη». Συνηγορεί στη λογική του «νόμου» που πρέπει να εφαρμόζεται απέναντι σε όλα τα «άκρα». Προκρίνει τη συμπόρευση με κομμάτια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, αντί για τα συντονισμό των αγωνιστικών δυνάμεων. Μιλά για διακυβέρνηση «κοινωνικής σωτηρίας» και όχι για διαδικασία ρήξης με βάση τον οργανωμένο λαό.

Με βάση όλα αυτά **δεν πρέπει πλέον να υπάρχουν αυταπάτες** ότι μια ενδεχόμενη «κυβέρνηση σωτηρίας με κορμό το ΣΥΡΙΖΑ» μπορεί να ακολουθήσει μια ποιοτικά διαφορετική αντιμνημονιακή φιλολαϊκή πολιτική ρήξεων και ανατροπής. Αντίθετα, σήμερα, αυτή η γραμμή οδηγεί το μαζικό κίνημα σε αναμονή και σε αδυναμία να αντιμετωπίσει την πολύμορφη βάρβαρη επίθεση του κεφαλαίου, της τρόικας και των μνημονιακών κυβερνήσεων και τη βίαιη αντίδρασή τους. **Η πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ οδηγεί στην ενσωμάτωση και την ήττα.**

Όλα αυτά καθόλου δεν σημαίνουν ότι η πλατιά κοινωνική και εκλογική βάση του έχει ενσωματωθεί όπως η κυρίαρχη ηγεσία του. Το αντίθετο, μαχόμενα τμήματά της που δεν συμβιβάζονται, μπορούν να συμβάλουν σε ένα ισχυρό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής. Η μετατροπή του ΣΥΡΙΖΑ, όμως, σε ενιαίο κόμμα δυσκολεύει ακόμη περισσότερο τη δυνατότητά τους να επιδράσουν από τα μέσα. Το ίδιο ισχύει και για τις αριστερές φωνές μέσα στο ΣΥΡΙΖΑ που ολοένα και περισσότερο σπρώχνονται είτε σε θέση μειοψηφίας είτε στην πολιτική αυτολογοκρισία. Όπως και στο παρελθόν, πολύ περισσότερο σήμερα, **ο ΣΥΡΙΖΑ δεν αλλάζει από μέσα.**

37. Από την άλλη, το ΚΚΕ παρά το φραστικό αντικαπιταλισμό σήμερα διαλέγει μια συνειδητά ηττοπαθή γραμμή, δεν εκφράζει μια λογική ανατροπής. Περιορίζεται όπως και ο ΣΥΡΙΖΑ σε συμβολικές διαμαρτυρίες χωρίς να επιδιώκει την κλιμάκωση των αγώνων. Διαγράφει κάθε έννοια μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Αρνείται να συμβάλλει στο σήμερα στην πολιτικοποίηση του κινήματος, ώστε να γίνουν αντικείμενα πάλης των ίδιων των εργαζομένων οι κομβικοί πολιτικοί στόχοι της διαγραφής του χρέους, της εξόδου από το ευρώ και την ΕΕ, της εθνικοποίησης των μεγάλων επιχειρήσεων κλπ, παραπέμποντας τα πάντα στη λαϊκή εξουσία. Μιλάει για επαναστατικές ανατροπές, αλλά αναπαράγει το χάσμα τακτικής-στρατηγικής και δεν έχει επαναστατική στρατηγική για το σήμερα. **Το προηγούμενο διάστημα βρέθηκε απέναντι σε μεγάλα μαζικά κινήματα (π.χ. πλατείες) ή άλλες λαϊκές πρωτοβουλίες (π.χ. «χωρίς μεσάζοντες»),** αρνούμενο να συμβάλλει στην ανάπτυξη και πολιτικοποίησή τους στο όνομα των υπαρκτών και αναπόφευκτων αντιφάσεων που έχει κάθε πραγματικό κίνημα. Επιμένει σε μια λογική απόστασης, ακόμα και διασπαστική τακτική μέσα στα

κινήματα, ειδικά αυτά που δεν ελέγχει και ακόμα περισσότερο όταν παίζει σημαντικό ρόλο σε αυτά η αντικαπιταλιστική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, αρνούμενο πεισματικά κάθε συνεργασία των ταξικών δυνάμεων, τακτική που ορισμένες φορές έχει καταστροφικές συνέπειες για το ίδιο το κίνημα (βλ. π.χ. παλιότερα στάση απέναντι στους αγώνες της νεολαίας, των ΟΤΑ κλπ.). Το περιεχόμενο και ο πολιτικός χαρακτήρας του «μετώπου» που προτείνει (η «λαϊκή συμμαχία») είναι εξαιρετικά υποβαθμισμένο, με αναφορά κυρίως στην οικονομική πάλη και απόλυτα γραφειοκρατικό, καθώς ταυτίζεται με τις κομματικές και ελεγχόμενες οργανώσεις των ΠΑΜΕ, ΜΑΣ, ΠΑΣΥ κλπ. **Η σοσιαλιστική πρακτική που προτείνει δεν κάνει αυτοκριτική για την αντιδραστική μετάλλαξη του «υπαρκτού σοσιαλισμού» και διαγράφει κάθε αναφορά στη λαϊκή πρωτοβουλία και την εργατική δημοκρατία, την ίδια ώρα που επιβάλλει αυταρχικό εσωκομματικό καθεστώς.**

Έστω και από διαφορετική αφετηρία και οι δύο ηγεσίες της ρεφορμιστικής αριστεράς καταλήγουν στο ίδιο συμπέρασμα: Το κίνημα και η Αριστερά δεν είναι σε θέση να επιβάλουν με τους αγώνες τους την ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της. Χρειάζεται αναμονή για μια “πολιτική λύση” μέσα από μια “κυβέρνηση της Αριστεράς”, λέει ο ΣΥΡΙΖΑ, χρειάζεται αναμονή για “να αλλάξουν οι αρνητικοί συσχετισμοί”, λέει το ΚΚΕ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα συνεχίσει την ενωτική τακτική απέναντι στον κόσμο του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ καθώς και την ανοιχτή και συντροφική συζήτηση και αντιπαράθεση, με κύριο κριτήριο τη συνολική άνοδο του κινήματος και την ενότητα των ταξικών δυνάμεων ειδικά μέσα στο εργατικό κίνημα.

Δ. 4 Η ανατρεπτική, αντιιμπεριαλιστική και αντι-ΕΕ Αριστερά

38. Η ανατρεπτική, αντιιμπεριαλιστική και αντι-ΕΕ Αριστερά

Στο έδαφος της κρίσης της ρεφορμιστικής αριστεράς και παράλληλα με τα ρεύματα που έχουν αναφορά σε αυτήν, αναπτύσσονται πολυποίκιλα ρεύματα που προσανατολίζονται σε λογική ρήξης με την κυρίαρχη πολιτική, τα μνημόνια, το ευρώ ή και την ΕΕ, τον ιμπεριαλισμό και υιοθετούν πλευρές του αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος.

Τα ρεύματα αυτά έχουν διαφορετικές προελεύσεις.

Προέρχονται τόσο από το ευρύτερο ρεύμα του ΣΥΝ-ΣΥΡΙΖΑ και πρόκειται για εκείνες τις δυνάμεις και τους αγωνιστές που διαφωνούν με την πορεία δεξιάς προσαρμογής του ΣΥΡΙΖΑ, θέτουν το ζήτημα του ευρώ ή (και) της ΕΕ, αναζητούν μια πολιτική ρήξης με την τρόικα, τα μνημόνια, τον κυβερνητισμό του ΣΥΡΙΖΑ.

Εμφανίζονται χώροι και ρεύματα, όπως το ΜΑΑ, που αναζητούν αριστερή προγραμματική διέξοδο σε ρήξη με το ευρώ και την ΕΕ και σε αριστερή τομή με τον κυβερνητισμό του ΣΥΡΙΖΑ. Κόσμος που στράφηκε προς διάφορα μορφώματα του “αντιμνημονιακού κινήματος” και τώρα προσεγγίζει ξανά μια αριστερή, αντικαπιταλιστική και αντιιμπεριαλιστική κατεύθυνση.

Ρεύματα αγωνιστών από τον χώρο του ΚΚΕ αναζητούν μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική. Τα ρεύματα αυτά αναφέρονται στην ανάγκη πολιτικού μεταβατικού προγράμματος σε ρήξη με τις κυρίαρχες επιλογές του συστήματος. Ιεραρχούν τα ζητήματα του αντιιμπεριαλιστικού, αντι-ΕΕ αγώνα. Αξιολογούν το ζήτημα της ενότητας της εργατικής τάξης και της δημοκρατίας, τόσο στο μέσα κίνημα, όσο και σαν συστατικό στοιχείο της κουλτούρας της αριστεράς. **Ανοίγει δρόμος για γόνιμο διάλογο με τα ρεύματα αυτά στην κατεύθυνση μιας άλλης Αριστεράς.**

Τέλος, υπάρχουν οργανώσεις και ρεύματα της Επαναστατικής Αριστεράς που κινούνται σε μια τέτοια κατεύθυνση. Θα μπορούσαν να συμβάλουν σε μια τέτοια συσπείρωση, αρκεί να επιλέξουν το δρόμο της ενότητας και όχι μοναχικούς δρόμους.

Δ.5 Ο αναρχικός και αντιεξουσιαστικός χώρος

39. Το αναρχικό και αντιεξουσιαστικό ρεύμα αναζωογονήθηκε το τελευταίο διάστημα δείχνοντας σημάδια μιας νέας δραστηριοποίησης, κυρίως μέσα από την υπεράσπιση των κατελιμμένων χώρων από την κυβερνητική-κρατική επίθεση. Από τη μια εκφράζει σύγχρονες τάσεις ριζοσπαστικοποίησης, από την άλλη όμως τις καθλώνει σε λογικές που είτε αρνούνται την πολιτική προγραμματική αντιπαράθεση με τον καπιταλισμό και περιορίζονται σε «επιμέρους δράσεις», είτε παλεύουν για την δημιουργία «νησίδων» μέσα στον καπιταλισμό, αξιοποιούν τις «ρωγμές του», χωρίς συνολική επαναστατική αμφισβήτηση και πάλη για την κατάργηση-συντριβή του κράτους και της αστικής εξουσίας και αντικατάστασή της από την εξουσία των εργαζομένων.

Εκτός από την έλλειψη επαναστατικής αντίληψης το αναρχικό ρεύμα αναπτύσσει έναν έντονο σεχταρισμό απέναντι στο υπόλοιπο κίνημα, αλλά και την «υποταγμένη» εργατική τάξη, ενώ σημαντικά τμήματά του έλκονται από τη φετιχοποίηση της βίας (λογική που τα οδήγησε σε υποτίμηση του κινήματος των πλατειών στην λογική ότι είναι «ειρηνικά») και την αδιέξοδη λογική της ατομικής βίας, πράγμα που τα καθιστά ευάλωτα στις προβοκάτσες του κράτους.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ υπεράσπισε σθεναρά το δικαίωμα του χώρου αυτού να έχει τους χώρους του και να αναπτύσσει τη δραστηριότητά του, αν και με κριτική στον κλειστό του χαρακτήρα. Έχει σχέσεις συνεργασίας στην δράση με τμήματα του αναρχοσυνδικαλιστικού χώρου, που έχουν ταξική τοποθέτηση με κριτική στάση απέναντι στον περιορισμένο πολιτικό ορίζοντα που επιφυλάσσουν στο εργατικό κίνημα. Έχει σχέση απόλυτου διαχωρισμού από τα τμήματα του μηδενισμού, της φετιχοποίησης της βίας και της ατομικής τρομοκρατίας.

Ε. Η πολιτική παρέμβαση και πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ

40. Είμαστε μπροστά σε μια πολύ κρίσιμη καμπή της κοινωνικής και οικονομικής κατάστασης και της ταξικής πάλης στην ελληνική κοινωνία.

Αντίθετα με τα ψεύτικα χαμόγελα των Σαμαρά-Στουρνάρα περί «σταθεροποίησης», οι εξελίξεις οδηγούν αντικειμενικά σε **μια μεγάλη αναμέτρηση.** Η τρόικα, η κυβέρνηση και

οι δυνάμεις του κεφαλαίου επιχειρούν να συντρίψουν το εργατικό και λαϊκό κίνημα, να φορτώσουν την κρίση στους εργαζόμενους στο όνομα μιας νέας αντιδραστικής και βαθιά αντιλαϊκής «ανάπτυξης» του ελληνικού καπιταλισμού.

Απάντηση σε αυτήν την βαρβαρότητα αποτελεί μόνο η αντικαπιταλιστική ανατροπή της πολιτικής αυτής και των κυβερνήσεων που την εφαρμόζουν, το άνοιγμα του δρόμου για μια ευρύτερη αναμέτρηση με προοπτική την εξουσία των εργαζομένων.

Το δίλημμα λοιπόν που μπαίνει μπροστά στους εργαζόμενους και τα λαϊκά στρώματα είναι:

- Είτε θα ακολουθήσουμε τον δρόμο των μνημονίων, της κοινωνικής καταστροφής, της υποταγής στο κεφάλαιο, τους δανειστές και την ΕΕ,
- Είτε θα ακολουθήσουμε ένα δρόμο ρήξης και ανατροπής, έξω από τα πλαίσιά τους, κατάργησης των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων, εξόδου από την ΕΕ, σύγκρουσης με την εξουσία του κεφαλαίου, ένα δρόμο που οδηγεί στην εξουσία των εργαζομένων, σε μια σύγχρονη σοσιαλιστική προοπτική.

41. Έτσι ο πολιτικός στόχος για την περίοδο είναι η ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής της επίθεσης και της συνολικής αντιδραστικής αναδιάρθρωσης που προωθούν οι δυνάμεις του κεφαλαίου και η τρόικα, για να φύγει ο τρικομματικός εφιάλτης ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΔΗΜΑΡ. Να μην εφαρμοστούν τα μέτρα, για την εκδίωξη της τρόικας, την απελευθέρωση από το καθεστώς της εποπτείας-κηδεμονίας και της θηλιάς χρέους και ΕΕ, με την δύναμη του παλλαϊκού – πανεργατικού ξεσηκωμού και της εξέγερσης.

Η πτώση της κυβέρνησης δεν θα γίνει απλά λόγω των εσωτερικών της αντιφάσεων, των σκανδάλων και της διαμάχης των «κέντρων» ή αν γίνει με τέτοιο τρόπο θα είναι σε αντιδραστική κατεύθυνση σταθεροποίησης του πολιτικού συστήματος και όχι ανοίγματος του δρόμου για την λαϊκή αντεπίθεση. **Μόνο ένα ισχυρό, πολιτικοποιημένο εργατικό-λαϊκό κίνημα** με κατεύθυνση και στόχους ρήξης με την αστική τάξη και την κυρίαρχη πολιτική, μπορεί να ανατρέψει την κυβέρνηση και τα βάρβαρα μνημονιακά μέτρα, να «ξηλώσει» το μνημονιακό «κεκτημένο» της αστικής τάξης, **να επαναφέρει και να διευρύνει τα εργατικά λαϊκά δικαιώματα.**

Η ανατροπή της επίθεσης και της κυβέρνησης με τη δύναμη του λαϊκού ξεσηκωμού θα **βαθύνει την κρίση του πολιτικού συστήματος.** Θα είναι ένας ισχυρός κρίκος στην όξυνση των αντιφάσεων του συστήματος στην Ελλάδα και διεθνώς. Θα ενισχυθεί η λαϊκή αυτοπεποίθηση.

Μέσα από την αντίσταση και την αντικαπιταλιστική ανατροπή της αντιδραστικής αναδιάρθρωσης του κεφαλαίου, της ΕΕ και της κυβέρνησης που την υλοποιεί, την δημιουργία ρηγμάτων στην επίθεση, την όξυνση της πολιτικής κρίσης και τον κλονισμό της αστικής κυριαρχίας, τη ριζική τροποποίηση του συσχετισμού δυνάμεων, μπορεί να ανοίξει μια **περίοδος επαναστατικών γεγονότων (που πάντα θα συνοδεύονται από την αντεπαναστατική επίθεση της αστικής τάξης)** και

καταστάσεων δυαδικής εξουσίας, μπορεί να τεθεί με πραγματικούς όρους το ζήτημα της επαναστατικής ανατροπής και της εξουσίας.

Αυτή η πορεία μπορεί να επιβληθεί μόνο από την εκρηκτική άνοδο του κινήματος και τον λαϊκό ξεσηκωμό, από τη δράση ενός πολιτικοποιημένου εργατικού και λαϊκού κινήματος, την οικοδόμηση οργάνων αγώνα και «αντιεξουσίας» των εργαζομένων.

Η αντιμετώπιση της κυβέρνησης με όρους «ώριμου φρούτου» και «κοινοβουλευτικής αναμονής» είναι καταστροφική. Επιπλέον, σε αντίθεση με την ανοιχτή ή καλυμμένη φιλολογία του ΚΚΕ, η ανατροπή της αντιδραστικής πολιτικής και της κυβέρνησης δεν ευνοεί τα σχέδια ομαλών και ελεγχόμενων κοινοβουλευτικών εξελίξεων από την πλευρά του συστήματος, πράγμα που επιτυγχάνεται με την παραμονή της επικίνδυνης αυτής κυβέρνησης στην εξουσία και το προχώρημα της επίθεσης.

ΣΤ. Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα

42. Καθοριστικό στοιχείο μιας τέτοιας πορείας αποτελεί η επιμονή και η ανάδειξη ακόμη περισσότερο του **αναγκαίου σήμερα μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος.** Ένα πρόγραμμα για την επιβίωση και την ουσιαστική βελτίωση των όρων οικονομικής και κοινωνικής ζωής των εργαζομένων και του λαού, άρρηκτα δεμένο με την πάλη για διαγραφή του χρέους, την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, τον εργατικό έλεγχο και τις εθνικοποιήσεις, τη μονομερή καταγγελία όλων των μνημονίων, των «μεσοπρόθεσμων» και των δανειακών συμβάσεων. Ένα πρόγραμμα που υπερασπίζεται τις θέσεις εργασίας και τις συλλογικές παραγωγικές δυνατότητες της κοινωνίας ενάντια στους νόμους της αγοράς και την πολιτική της ΕΕ.

Το πρόγραμμα αυτό **ανταποκρίνεται στα άμεσα και ζωτικά συμφέροντα των μαζών. Συνδέει άρρηκτα την πάλη για την ζωή της εργατικής τάξης και του λαού με την επαναστατική προοπτική** ανοίγοντας τον δρόμο για τον σοσιαλιστικό μετασχηματισμό της ελληνικής κοινωνίας. Πείθει ότι μπορούμε στηριγμένοι στις δυνάμεις και την πάλη του λαού να ζήσουμε, να παράγουμε και να επιβιώσουμε, να έχουμε καύσιμα και υποδομές, υγεία, παιδεία και ασφάλιση, δικαιοσύνη και ποιότητα ζωής, χωρίς ευρώ και ΕΕ, χωρίς χρέος, έξω και πέρα από τη λογική της αγοράς. Με στοιχεία πραγματικής δημοκρατίας απέναντι στην αυταρχική και αντιδραστική μετάλλαξη του πολιτικού συστήματος.

Το πρόγραμμα αυτό είναι **αντικαπιταλιστικό** καθώς έρχεται σε σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου και τους νόμους του συστήματος, λογική που **επιβάλλεται από τον χαρακτήρα της κρίσης.** Είναι **αντιμπεριαλιστικό** γιατί βάζει απέναντί του τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις και οργανισμούς αναδεικνύοντας τον ταξικό τους ρόλο και την συμμαχία τους με την ελληνική ολιγαρχία. Είναι **δημοκρατικό** γιατί ενσωματώνει τα σύγχρονα δημοκρατικά δικαιώματα των εργαζομένων και την αντιφασιστική πάλη.

Έχει σαν στόχο **να ενώσει την κατακερματισμένη εργατική τάξη** στον πολιτικό αγώνα και να **οικοδομήσει τη συμμαχία της με τα υπόλοιπα λαϊκά, εκμεταλλεζόμενα στρώματα,** που καταστρέφονται από την επίθεση του μεγάλου κεφαλαίου και των

πολυεθνικών, με εργατική ηγεμονία. Δεν έχει στόχο να «συμμαχήσει» με μη μονοπωλιακά στρώματα της αστικής τάξης.

43. Το αντικαπιταλιστικό μεταβατικό πρόγραμμα αφορά πάνω από όλα το σήμερα.

Είναι ένα σύνολο αιτημάτων και πολιτικών στόχων που παλεύουμε να επιβληθεί από σήμερα, παρά το γεγονός ότι σε συνθήκες καπιταλιστικής κυριαρχίας μόνο εν μέρει και όχι σταθερά μπορούν να υπάρξουν κατακτήσεις, και δεν είναι ένα πρόγραμμα που θα υλοποιήσει είτε μια “κυβέρνηση της αριστεράς” εντός της αστικής νομιμότητας ή η εξίσου μακρινή και απροσδιόριστη “λαϊκή εξουσία”.

- Η **άμεση και μονομερής καταγγελία των μνημονίων** και η εκδίωξη της τρόικα είναι προϋπόθεση για οποιαδήποτε αλλαγή σε όφελος των εργαζομένων.

- Η **διαγραφή του χρέους** με άμεση στάση πληρωμών στους πιστωτές, η απόσπαση τμήματος από τα κέρδη με αυξήσεις στους μισθούς και με ριζικά αυξημένη φορολογία στο κεφάλαιο, η δέσμευση κεφαλαίων από τις πολυεθνικές και τους μεγιστάνες του πλούτου από ένα εθνικοποιημένο και εργατικά ελεγχόμενο τραπεζικό σύστημα **είναι η μόνη απάντηση για το πού θα βρεθούν τα λεφτά για τις εργατικές διεκδικήσεις.**

- Η **έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ είναι αναγκαίος όρος** για ν’ απαλλαγούμε από τη θηλιά του χρέους και των δανειακών συμβάσεων. Η **εθνικοποίηση των τραπεζών και των μεγάλων επιχειρήσεων**, συμπεριλαμβανομένων και αυτών που κλείνουν και απολύουν, με εργατικό – λαϊκό έλεγχο και χωρίς αποζημίωση για τους εργοδότες, είναι αίτημα που δυναμώνει την πάλη των εργαζομένων και αδυνατίζει την μεγάλη καπιταλιστική ιδιοκτησία.

- Ο **εργατικός έλεγχος δεν προβάλλει σαν αίτημα στο τέλος του δρόμου** της σύγκρουσης με το κεφάλαιο και τους μηχανισμούς του, αντίθετα είναι προϋπόθεση για να ξεκινήσει το κίνημα να επιβάλλει τις δικές του λύσεις, ν’ αντισταθεί στις αφόρητες πιέσεις που θα δεχτεί από την κυρίαρχη τάξη στην Ελλάδα και διεθνώς και ν’ ανοίξει την νικηφόρα προοπτική της αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

- Η **υπεράσπιση των συλλογικών παραγωγικών δυνατοτήτων** της κοινωνίας ενάντια στις αγορές και την ΕΕ σημαίνει πάλι να μείνουν ανοιχτά τα ναυπηγεία και τα χαλυβουργεία με εργατικό έλεγχο, να καλλιεργηθεί η γη από την μικρή και μεσαία αγροτιά και τους συνεταιρισμούς της.

- Η **ριζική αναδιανομή του πλούτου** με την άμεση βελτίωση της θέσης της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, με άμεσο κρίκο την κατάργηση όλων των μνημονιακών νόμων που αφορούν εισόδημα, συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις εργασίας και την επιστροφή στο επίπεδο του 2009, με προοπτική την παραπέρα βελτίωση ώστε να μπορούμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια.

- Τα μέτρα για την **ανάπτυξη της δημοκρατίας για τους εργαζόμενους και τον λαό.** Την πλήρη αποκατάσταση και διεύρυνση των συνδικαλιστικών και ευρύτερα των λαϊκών ελευθεριών, την εκδίωξη της τρόικα και όλων των παραμηχανισμών που έχουν

οικοδομηθεί, την άρνηση μεταφοράς πολιτικών εξουσιών στη γραφειοκρατία των τραπεζιτών και των Βρυξελλών στα πλαίσια της πάλης για την αποδέσμευση από αυτούς, η αποκατάσταση της λαϊκής κυριαρχίας και του δικαιώματος του λαού να αποφασίζει για τις τύχες του, η δημιουργία οργάνων της εργατικής και λαϊκής αντιεξουσίας.

- Η υπεράσπιση της φύσης και του περιβάλλοντος, της πόλης και της πολιτιστικής κληρονομιάς ενάντια στην εκμεταλλευτική μανία του κεφαλαίου, την παράδοση τους στους «επενδυτές», την εγκατάλειψη και την αποσάθρωση ολόκληρων περιοχών (που προωθείται και μέσω της συγκρότησης του τοπικού κράτους και του Καλλικράτη).

Συνολικά το **μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα της ANΤΑΡΣΥΑ είναι ένα πρόγραμμα πάλης που προτείνουμε στο μαζικό εργατικό λαϊκό κίνημα,** το οποίο έρχεται σε σύγκρουση με την αστική πολιτική ηγεμονία και κυριαρχία και επιδιώκει άμεσα την υλική αλλαγή του συσχετισμού δύναμης, αποτελώντας οδηγό για τη δράση και την επιβολή κατακτήσεων προς όφελος των εργαζομένων. Η πάλη για την εφαρμογή αυτού του προγράμματος θα δείξει ότι η οριστική απαλλαγή από την εκμετάλλευση και την καταπίεση δεν μπορεί να έρθει παρά μόνο μέσα από την επαναστατική διαδικασία και την εξουσία των ίδιων των εργαζομένων. Αυτό ορίζει με σαφήνεια ότι είναι **πρόγραμμα «μεταβατικό» προς την επανάσταση** το σοσιαλισμό και τελικά τον κομμουνισμό. **Πρόγραμμα συγκέντρωσης δυνάμεων, γεφύρωσης του σήμερα με το αύριο του κινήματος.**

44. Ένα τέτοιο πρόγραμμα απαιτεί κλιμάκωση των αγώνων και στράτευση στον αναγκαίο «παρατεταμένο λαϊκό πόλεμο», με απεργίες, με διαδηλώσεις, με καταλήψεις, με πολύμορφες διαμαρτυρίες, απαιτεί να είναι διαρκής η αντίσταση, διαρκής η φθορά του αντιπάλου, διαρκής η προσπάθεια για μεγάλα αγωνιστικά γεγονότα. Ολομέτωπη πάλη για την ανατροπή της κυβέρνησης Σαμαρά και κάθε μνημονιακής κυβέρνησης. Σε κάθε περίπτωση η αναγκαία σήμερα ανατροπή δεν μπορεί να είναι προϊόν μιας πολιτικής «ώριμου φρούτου», υποταγής στην αστική νομιμότητα (υποταγή στο «συνταγματικό τόξο»), κοινοβουλευτικών διαδικασιών. **Αντίθετα το εργατικό και λαϊκό κίνημα πρέπει να ετοιμάζεται για μία άνευ προηγουμένου σύγκρουση με τις δυνάμεις του κεφαλαίου, του κράτους και τους μηχανισμούς τους.**

45. Το πρόγραμμα αυτό θα υλοποιηθεί από ένα αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής με καρδιά το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα και ένα μαζικό μέτωπο της αντικαπιταλιστικής ανατρεπτικής Αριστεράς.

Αυτό σήμερα είναι πιο **δυνατό παρά ποτέ.** Πράγματι σήμερα εκατοντάδες χιλιάδες και εκατομμύρια άνθρωποι προσεγγίζουν με νέους, αντιφατικούς δρόμους, τις αξίες και τα ιδανικά της αριστεράς. Στη χώρα μας μέσα σε αυτό το συγκλονιστικό τρίχρονο αγώνων δημιουργήθηκε ένα πολύ πλατύ, λαϊκό, αντιμνημονιακό, αριστερόστροφο σε σημαντικό βαθμό ρεύμα, που εκφράστηκε και εκλογικά.

Αυτό το ρεύμα, για να μπορέσει να δώσει αποτελεσματικά τις μάχες και το επόμενο κρίσιμο διάστημα χρειάζεται να **βαθύνει την πολιτική του κατεύθυνση, να «μετασηματιστεί» από ένα αντιμνημονιακό ρεύμα σε ένα ρεύμα με αντι-ΕΕ,**

αντικαπιταλιστικά χαρακτηριστικά, με πιο στέρεες πολιτικές απαντήσεις στα διλήμματα που θέτει η αστική τάξη.

Σήμερα μέσα στους εργαζόμενους και τον μαχόμενο κόσμο, μέσα στην αριστερά και ευρύτερα το πλατύ αυτό αριστερόστροφο αντιμνημονιακό ρεύμα **διεξάγεται διαπάλη για την κατεύθυνσή του**. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει να συνδεθεί με την «φυσική πρωτοπορία» των αγώνων, και συνολικά να δυναμώσει το πρωτοπόρο εκείνο κομμάτι που έχει συνείδηση του αναγκαίου προγράμματος, της σύνδεσής του με την εργατική εξουσία, των μέσων για την υλοποίησή τους, την αναγκαία οργάνωση που απορρίπτει τις ρεφορμιστικές αυταπάτες και εμπνέεται από τις αντικαπιταλιστικές και επαναστατικές αντιλήψεις.

46. Μέσα στη διαδικασία του ταξικού αγώνα και του λαϊκού ξεσηκωμού ο λαός θα οργανώνεται οικοδομώντας τα δικά του **όργανα του κινήματος**. Όλες **οι μορφές οργάνωσης και πολιτικοποίησης του αγωνιζόμενου λαού**: εργατική δημοκρατία στα συνδικάτα, γενίκευση των μορφών συντονισμού σε ρήξη με τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, λαϊκές συνελεύσεις στις γειτονίες, που στην ανάπτυξή τους θα αποτελέσουν τα εν δυνάμει όργανα «δυσιαδικής εξουσίας». Κομμάτι αυτής της προσπάθειας και η γενίκευση των κινηματικών πρακτικών αλληλεγγύης, ως απόδειξη ότι το αγωνιζόμενο λαϊκό κίνημα μπορεί μόνο του να οικοδομεί τους δικούς του αντιθεσμούς, τις δικές του μορφές κοινωνικής οργάνωσης. Παράλληλα, επέκταση μορφών λαϊκής αυτοάμυνας, ξεκινώντας από την πάλη σήμερα ενάντια στην φασιστική απειλή και την κλιμάκωση της καταστολής.

Z. Για την αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας και τη σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική

47. Στην περίοδο των εκλογών τέθηκε μπροστά σε πλατιά τμήματα των εργαζομένων το ερώτημα μιας συνολικής πολιτικής λύσης. Ερώτημα που απαντήθηκε κυρίως από τη σκοπιά της «αριστερής κυβέρνησης» που προέβαλλε ο ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είχε τοποθετηθεί ήδη από την πολιτική απόφαση της πρώτης Συνδιάσκεψης για το ζήτημα αυτό ως εξής:

«...Από αυτή τη σκοπιά, πιστεύουμε ότι το κίνημα και η δυναμική του δεν μπορεί να εγκλωβιστεί σε αυταπάτες για μια «προοδευτική εναλλακτική αριστερή διακυβέρνηση» ή για μια «λαϊκή εξουσία» στο έδαφος της καπιταλιστικής κυριαρχίας. Τέτοιες κυβερνήσεις θα είναι έκθετες στη συνεχή και αντικειμενική πίεση του κράτους, των επιχειρήσεων, των διεθνών οικονομικών οργανισμών. Το ζήτημα της εξουσίας δεν μπορεί παρά να τεθεί με όρους ρήξης και ανατροπής της ταξικής κυριαρχίας του κεφαλαίου, με όρους επαναστατικού περάσματος της πραγματικής εξουσίας στους θεσμούς αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης, με όρους συντριβής του αστικού κράτους. Προφανώς και μέσα στην όξυνση των κοινωνικών και πολιτικών αντιθέσεων και την κρίση του πολιτικού συστήματος, που κάνουν εμφανές το ενδεχόμενο για κατάρρευση κυβερνήσεων υπό το βάρος του λαϊκού παράγοντα, είναι πιθανό να δημιουργηθούν κυβερνήσεις ταξικής

συνεργασίας, πιθανώς και με συμμετοχή κομματιών της Αριστεράς. Η θέση μας είναι ότι μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική δεν περνάει μέσα από τη συμμετοχή στη διαχείριση της κυβερνητικής εξουσίας εντός της καπιταλιστικής κυριαρχίας, αλλά από τη συγκρότηση αυτοτελών οργάνων πάλης για την εργατική εξουσία, ανταγωνιστικών και εξωτερικών προς το αστικό κράτος. Διαφορετικά ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης ή και της ήττας θα παραμένει ανοιχτός».

Πράγματι η πάλη για την αντικαπιταλιστική ανατροπή **επιδιώκουμε να οδηγήσει στην αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας, της επαναστατικής ανατροπής του καπιταλισμού, της συντριβής του κράτους, του ανοίγματος του δρόμου για τον σοσιαλισμό-κομμουνισμό της εποχής μας.** Μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική πρέπει να αναμετρηθεί τελικά με το ερώτημα της πολιτικής και κυβερνητικής εξουσίας. Απέναντι στην άποψη που κυριαρχεί σε μεγάλο μέρος της Αριστεράς ότι η λύση είναι η κατάληψη της κοινοβουλευτικής πλειοψηφίας από την Αριστερά και η διαμόρφωση μιας κυβέρνησης «σωτηρίας» που θα επιδιώξει να προτείνει μια εναλλακτική αντιμνημονιακή κυβερνητική διαχείριση, απαντάμε ότι δεν μπορεί και δεν πρέπει η δυναμική του κινήματος να εγκλωβιστεί στα όρια μιας προοδευτικότερης διαχείρισης του υπάρχοντος. Για το μαχόμενο κίνημα και την αντικαπιταλιστική αριστερά οι προτεραιότητες είναι διαφορετικές. **Πρώτον,** η αναμέτρηση με την εξουσία απαιτεί πρόγραμμα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό που να παίρνει θέση πάνω στα βασικά ερωτήματα, άρα να μιλάει για την έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ, για τη διαγραφή του χρέους, για τις εθνικοποιήσεις, σε ρήξη με τη «νομιμότητα» και το «ευρωπαϊκό κεκτημένο». **Δεύτερον,** διεκδίκηση της εξουσίας σημαίνει **πραγματική σύγκρουση με τους κατασταλτικούς μηχανισμούς και την εξουσία του κεφαλαίου,** και συνδυασμός εξωκοινοβουλευτικών και κοινοβουλευτικών μορφών πάλης. **Τρίτον, χωρίς ρωμαλέο λαϊκό κίνημα, χωρίς αντιθεσμούς λαϊκής εξουσίας, χωρίς μορφές λαϊκής αλληλεγγύης, αυτοοργάνωσης και αυτοάμυνας, χωρίς όλες τις μορφές που ο ίδιος ο οργανωμένος λαός κάνει πράξη το μεταβατικό πρόγραμμα, δεν μπορεί να υπάρχει εξουσία των εργαζομένων.** Γι' αυτό και επιμένουμε ότι σε κάθε περίπτωση η δυνατότητα επαναστατικής ανατροπής και πραγματικής εργατικής διεξόδου περνάει από τη συγκρότηση αυτοτελών μορφών της πάλης για την εργατική εξουσία, **ανταγωνιστικών και εξωτερικών προς το αστικό κράτος.** Διαφορετικά ο κίνδυνος της ενσωμάτωσης ή και της ήττας θα παραμένει ανοιχτός.

48. Η μορφή και οι δρόμοι προσέγγισης και της διεκδίκησης της εξουσίας θα εξαρτηθεί από τους όρους και τα χαρακτηριστικά της συγκυρίας και το βαθμό κλιμάκωσης της σύγκρουσης, το επίπεδο ανάπτυξης της ταξικής πάλης, το συσχετισμό δύναμης, την πολιτικοποίηση του οργανωμένου λαού, την εμπειρία, το συλλογικό πειραματισμό και την επινοητικότητα των λαϊκών μαζών, καθώς η ιστορία του κινήματος έχει αναδείξει έναν πλούτο μορφών και δρόμων προσέγγισης της πάλης για την εξουσία.

Τα άμεσα μέτρα που απαιτούνται σήμερα για την επιβίωση του λαού απαιτούν ρήξη με το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» και το «θεσμικό κεκτημένο» του κεφαλαίου, αμφισβήτηση των «νόμων της αγοράς», της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας και του «διευθυντικού δικαιώματος» στην παραγωγή.

49. Οι αγώνες του σήμερα εμπνέονται και καθοδηγούνται από την προοπτική μιας άλλης πραγματικά ελεύθερης κοινωνίας, μιας νέας σοσιαλιστικής και κομμουνιστικής προοπτικής. Εάν το άμεσο διακύβευμα του αγώνα είναι η σωτηρία των εργαζομένων, η μεγάλη πρόκληση είναι η απαλλαγή από τα δεσμά των καπιταλιστικών σχέσεων εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Μέσα στις αντιθέσεις της εποχής **η προοπτική του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού αποκτά ξεχωριστή επικαιρότητα.** Είναι το νήμα και το όριο των σημερινών αντιστάσεων στη βαρβαρότητα του καπιταλισμού, στην εκμετάλλευση, στην καταπίεση, στην καταστροφή του περιβάλλοντος, στην πολιτιστική αποβλάκωση, στην αλλοτρίωση, στον πόλεμο. Ο κομμουνισμός δεν είναι «όραμα» αλλά «το πραγματικό κίνημα που ανατρέπει την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων». **Ο σοσιαλισμός για εμάς είναι η περίοδος της ανατροπής των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και της επαναστατικοποίησης των κοινωνικών μορφών, με βάση την εργατική εξουσία. Ο κομμουνισμός είναι η προοπτική της οικοδόμησης μιας κοινωνίας που στηρίζεται στην πιο πλατιά ελευθερία και δημοκρατία των ίδιων των ελεύθερα συνεταιρισμένων παραγωγών, στην κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής αλλά και της γνώσης και της πληροφορίας, στην υπέρβαση της αντίθεσης ανάμεσα σε διανοητική και χειρωνακτική εργασία, θα μπορεί να οδηγεί σε αξιοβίωτη ζωή.** Μόνο η κομμουνιστική προοπτική μπορεί να απελευθερώσει τις κοινωνικές παραγωγικές δυνάμεις, να υπερβεί κάθε διάκριση και ιεραρχία (κοινωνική, έμφυλη, σεξουαλική) να ανακόψει τη σημερινή πορεία μη αντιστρέψιμης καταστροφής του περιβάλλοντος. Στο δρόμο γι' αυτήν την προοπτική **στεκόμαστε κριτικά και αυτοκριτικά απέναντι στην αυταρχική και εκμεταλλευτική μετάλλαξη των καθεστώτων του «υπαρκτού σοσιαλισμού», χωρίς ωστόσο να διαγράφουμε την ιστορική σημασία των νικηφόρων σοσιαλιστικών επαναστάσεων του 20ου αιώνα.**

Όμως ο κομμουνισμός που μας εμπνέει αντλεί τη δύναμή του από το παρόν των αγώνων και όλων των «χναριών του κομμουνισμού» στους σημερινούς αγώνες, στην πάλη για πραγματική δικαιοσύνη, ισότητα, ελευθερία και απαλλαγή από τον εξαναγκασμό της αγοράς και την εξουσία του κεφαλαίου. Η προοπτική του κομμουνισμού δεν μπορεί παρά να έλθει μέσα από μια τεράστιας κλίμακας επαναστατικοποίηση όλων των κοινωνικών μορφών, από τον πιο πλατύ πειραματισμό με όλες τις πρακτικές αυτοδιεύθυνσης, από την ίδια την εμπειρία και την επινοητικότητα των χειραφετημένων εργατικών μαζών. **Σε μια πορεία δύσκολη, άنيση, διαρκώς διακυβευόμενη, αλλά και ταυτόχρονα την μόνη ικανή να μας βγάλει από την προϊστορία της βαρβαρότητας.**

Η. Το Αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής

50. Βασική πλευρά της πολιτικής μας πρότασης είναι η συγκρότηση του αναγκαίου σήμερα αγωνιστικού μετώπου ρήξης - ανατροπής. Ήδη από την πρώτη Συνδιάσκεψή της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρότεινε, σαν ουσιαστικό στοιχείο της πολιτικής της πρότασης, μέσα από το «συντονισμό των αντιστάσεων και μέσα από την κοινή δράση όλων των ρευμάτων του αγώνα, ένα πραγματικό εργατικό και λαϊκό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης, νίκης και

ανατροπής», που να διεκδικεί όχι απλώς την απόκρουση των μέτρων αλλά κρίσιμες πλευρές ενός αναγκαίου σήμερα αντικαπιταλιστικού μεταβατικού προγράμματος, στην κατεύθυνση μιας ανώτερης σύνθεσης κοινωνικού και πολιτικού αγώνα και οργάνωσης του λαού. Με βάση αυτήν την πρόταση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ ανέλαβε πολιτικές πρωτοβουλίες και συνέβαλλε να ανοίξει ένας σημαντικός διάλογος για το κίνημα, το αναγκαίο αγωνιστικό μέτωπο, τον ρόλο των δυνάμεων της αριστεράς μέσα σε αυτό.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ συνέβαλε με μαχητικό αλλά μαζικό και ενωτικό πνεύμα σε όλους τους μεγάλους αγώνες της περιόδου. Συνέβαλε σε πολλούς χώρους να οικοδομηθούν συντονισμοί και όργανα αγώνα (υγεία, δημόσιο, ΔΕΚΟ, εκπαίδευση, ΔΩΔΩΝΗ στην Ήπειρο, «συντονισμός πρωτοβάθμιων σωματείων δημόσιου-ιδιωτικού τομέα» κλπ) για να μπορούν να ξεδιπλώνονται οι αγώνες έξω από τον έλεγχο και την υποταγή της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Τα παραδείγματα αυτά δείχνουν την ζωτική αναγκαιότητα του αγωνιστικού μετώπου αλλά και τη δυνατότητα να γίνονται συγκεκριμένα και μετρήσιμα βήματα σε αυτήν την κατεύθυνση.

Σήμερα η εξέλιξη της κατάστασης και οι προηγούμενες εμπειρίες καλούν σε μια **αποφασιστική αναβάθμιση της λογικής του αγωνιστικού μετώπου ρήξης-ανατροπής.** Του αντίπαλου δέους απέναντι στο «μαύρο μέτωπο» της αστικής τάξης με τον ιμπεριαλισμό ενάντια στην εργατική τάξη και τον λαό. Της κοινωνικής συμμαχίας των αγωνιζόμενων λαϊκών μαζών, με εργατική ηγεμονία και ανατρεπτική πολιτική προοπτική. Της μόνης που μπορεί να νικήσει την κυβέρνηση και να ανατρέψει την επίθεση, να επιβάλει κατακτήσεις και αντιστροφή της ιστορικής πορείας.

51. Οι μάχες του εργατικού κινήματος είναι καθοριστικές μέσα στις σημερινές συνθήκες όπου η κυβέρνηση Σαμαρά, παρότι αδύναμη πολιτικά, χτυπάει άγρια προσπαθώντας να υλοποιήσει τις δεσμεύσεις απέναντι στην τρόικα. Η κατάργηση των συλλογικών συμβάσεων, οι απολύσεις σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα, οι ιδιωτικοποιήσεις και οι περικοπές είναι σκληρές μάχες που ανοίγονται μπροστά. **Οι προσπάθειες για κλιμάκωση των αγώνων, οργάνωση της συμπαρατάσης και άπλωμα των συντονισμών από τα κάτω, είναι τα απαραίτητα βήματα για να νικήσει το εργατικό κίνημα και πρέπει να βρεθούν στο κέντρο της προσοχής των μελών της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.**

Αυτές οι προσπάθειες δεν είναι ποτέ στενά συνδικαλιστικές. Απαιτούν την **πολιτική και οργανωτική στήριξη** των αγωνιστών της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Για να προχωρήσει το κίνημα και να ξεπεράσει τα εμπόδια της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας και των ρεφορμιστικών ηγεσιών που περιορίζονται σε συμβολικές κινητοποιήσεις που καταγράφουν την αντίθεση και φθείρουν πολιτικά την κυβέρνηση αλλά δεν προσδοκούν ότι μπορούμε να νικήσουμε. Εμείς λέμε ότι υπάρχει «άλλος δρόμος» με την κλιμάκωση των κινητοποιήσεων και την επιδίωξη νίκης εδώ και τώρα, που εξασφαλίζει τους μισθούς, τις δουλειές και τις συνθήκες εργασίας. Αλλά και προοπτικά, αυτές οι προσπάθειες χτίζουν τη δύναμη των εργατών από τα κάτω και προετοιμάζουν το κίνημα για να αντιμετωπίσει σε τελική ανάλυση το πρόβλημα της εξουσίας. Κάθε εργασιακή επιτροπή σ' έναν χώρο δουλειάς που χτίζεται μέσα στις σημερινές μάχες αποτελεί ένα έμβρυο της αυριανής εργατικής εξουσίας και βάζει πολύτιμες παρακαταθήκες για το μέλλον του κινήματος.

Τα μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέσα από τη συμμετοχή τους στον Συντονισμό Πρωτοβάθμιων Σωματείων, τη Συνάντηση Εργατικής Αντίστασης, τα συντονιστικά των νοσοκομείων, των Δήμων, των συγκοινωνιών, του Δημοσίου κλπ. έχουν παίξει ρόλο για να υπάρχουν ήδη κάποια θετικά παραδείγματα. Μπορούμε να τα πολλαπλασιάσουμε και να τα δυναμώσουμε, συντονίζοντας όλες αυτές τις προσπάθειες για να χτιστούν πραγματικά συντονιστικά των ίδιων των εργαζομένων. Στην κατεύθυνση ενός **μεγάλου και μαζικού συντονισμού με συνδικαλιστές και αγωνιστές της βάσης, πρωτοβάθμια σωματεία και αγωνιστικές ομοσπονδίες, που θα αποτελέσει ένα πραγματικό αγωνιστικό σημείο αναφοράς μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα.** Με συσπείρωση όλων των δυνάμεων του ταξικού αντισυνδιαχειριστικού συνδικαλισμού σε ένα αναγκαίο διακριτό ρεύμα μέσα στο συνδικαλιστικό κίνημα.

Απαιτείται οργανωμένη, σκληρή προσπάθεια για την δημιουργία νέων σωματείων στον ιδιωτικό τομέα. Ταξική ανασυγκρότηση των σωματείων σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα ώστε να ενοποιούν τους εργαζόμενους και να εξασφαλίζουν τη δημοκρατική τους λειτουργία **ξεπερνώντας τους διαχωρισμούς** ανάλογα με το εκπαιδευτικό επίπεδο, την ειδικότητα, την εξάρτηση από διοικητικούς, εργοδοτικούς ή κομματικούς μηχανισμούς.

Επιπλέον απαιτείται δυνάμωμα του πολιτικού ρόλου του εργατικού κινήματος, πιο συστηματική προσπάθεια πειστικής **σύνδεσης των θεμελιακών διεκδικήσεων για την υπεράσπιση και τη βελτίωση της ζωής των εργαζομένων με βασικά σημεία του αντικαπιταλιστικού προγράμματος.** Αλλά και **δυνάμωμα του ιδεολογικού αγώνα** ώστε να καταπέσουν μέσα στους εργαζόμενους τα ιδεολογήματα της «ταξικής συνεργασίας», της «ανάπτυξης», της υποταγής στην ανταγωνιστικότητα.

Τέλος χρειάζεται να δυναμώσουν **οι πολιτικές πρωτοβουλίες που θα επιτρέψουν στο εργατικό κίνημα να ενισχύσει τον πολιτικό του ρόλο** σαν οργανωτής και δύναμη κρούσης των ευρύτερων λαϊκών διεκδικήσεων στις επερχόμενες μάχες, π.χ. κατά της ιδιωτικοποίησης των δημόσιων αγαθών.

52. Αντίστοιχες πρωτοβουλίες χρειάζεται να πάρουμε μέσα στο αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό κίνημα. **Έχουμε μπροστά μας σκληρές μάχες για να μην αφήσουμε τις ναζιστικές συμμορίες να ελέγχουν «τους δρόμους»** και να οργανώνουν δολοφονικές επιθέσεις, να απομονωθούν από το ευρύτερο κομμάτι που τους ψήφισε, να σταματήσει η συνεργασία αστυνομίας και φασιστών. **Μάχες αντιρατσιστικές,** για νομιμοποίηση και ιθαγένεια για όλους τους μετανάστες και τα παιδιά τους, άσυλο στους πρόσφυγες, κατάργηση των στρατοπέδων συγκέντρωσης, της FRONTEX και της Ευρώπης Φρούριο. Η μαζική κινητοποίηση στους δρόμους, σε κάθε χώρο και γειτονιά, η σύνδεση του αντιφασιστικού με τον αντιμνημονιακό και τον αντιρατσιστικό αγώνα, η ενιαιομετωπική τακτική ενάντια στον φασισμό που βασίζεται στη δύναμη του μαζικού κινήματος και όχι στην υποκατάστασή της από τη δράση μιας «ηρωικής μειοψηφίας», με ενωτικές αντιφασιστικές επιτροπές και πρωτοβουλίες στις γειτονιές, η διαφοροποίηση από τη λογική του «συνταγματικού τόξου» είναι βασικές επιλογές που προωθούμε μέσα στο κίνημα. Η συνεργασία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με την ΚΕΕΡΦΑ (και άλλες αντιρατσιστικές και

αντιφασιστικές πρωτοβουλίες) πρέπει να προχωρήσει ακόμα περισσότερο, βοηθώντας να κερδηθούν στην κοινή δράση όλα τα κομμάτια της Αριστεράς, του μαχόμενου εργατικού κινήματος και της νεολαίας.

53. Πρέπει επιπλέον να πρωτοστατήσουμε στη δημιουργία και τη διεύρυνση άλλων μετώπων:

- Μέσα στο κίνημα για τα **δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας**, στηρίζοντας τη δουλειά της ΚΕΔΔΑ, για να αποκρούσουμε την απόπειρα αυταρχικής στροφής και την ποινικοποίηση των συλλογικών αντιστάσεων, να υπερασπιστούμε τις σύγχρονες πολιτικές και κοινωνικές ελευθερίες των εργαζομένων και του κινήματος.
- Μέσα στην **πάλη κατά της ΕΕ και του ευρώ**, στηρίζοντας τη σχετική πρωτοβουλία, ακριβώς γιατί σήμερα η μαζική προπαγάνδισή και εκλαΐκευση της θέσης για έξοδο από το ευρώ και την ΕΕ αποτελεί τον κρίσιμο κόμβο και την αναγκαία αφετηρία για οποιαδήποτε πραγματικά φιλολαϊκή έξοδο από τη σημερινή κρίση.

Μέσα από όλες τις παραπάνω πρωτοβουλίες αποκτά **συγκεκριμένο περιεχόμενο** και δυναμώνει **η κοινή δράση** και η συμπόρευση των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΥΑ με άλλα κομμάτια του κινήματος και της Αριστεράς, διαδικασία που θέλουμε να προχωρήσει και να βαθύνει.

54. Ιδιαίτερη προσοχή πρέπει να δώσουμε στο θέμα του **κινήματος της νεολαίας** το επόμενο διάστημα. Είναι σαφές ότι η νεολαία βρίσκεται στο επίκεντρο της επίθεσης σήμερα, αντιμέτωπη με την τρομακτική αύξηση της ανεργίας, όλο το φάσμα των νέων μέτρων που συνεπάγονται ελαστικότερες σχέσεις εργασίας και χαμηλότερους μισθούς για τους νέους, τις αναδιαρθρώσεις στην εκπαίδευση στην κατεύθυνση του ακόμη πιο επιχειρηματικού χαρακτήρα των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, τις περικοπές και τη λιτότητα. Αυτό απαιτεί ένα σύγχρονο μαχητικό νεολαιίστικο κίνημα, που να συνδέει τη σπουδάζουσα νεολαία, τη νεολαία της ελαστικής εργασίας, τους ανέργους. Ενάντια στις περικοπές σε σχολεία και Σχολές, για δωρεάν παιδεία, δωρεάν συγγράμματα, δωρεάν σίτιση και στέγαση, ενάντια στους νόμους 4009/11 και 4076/12 και τη νέα μορφή του επιχειρηματικού πανεπιστημίου, ενάντια στο Σχέδιο Αθηνά, αλλά και ενάντια στη ανεργία και όλα τα προγράμματα εξαθλίωσης για τους νέους εργαζομένους. Αυτό πρέπει να συνδυαστεί με ένα ολόπλευρο κίνημα πολιτικοποίησης της νεολαίας, προβολής της υπέρτερης αξίας του προτάγματος της κοινωνικής χειραφέτησης, της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης. Με αυτόν τον τρόπο μπορούμε όχι μόνο να ξαναβγεί το νεολαιίστικο κίνημα στο δρόμο του νικηφόρου αγώνα, αλλά και να ανακόψουμε την επιρροή άλλων ρευμάτων όπως οι φασίστες που προσπαθούν να αποκτήσουν επιρροή ιδίως στη μαθητική νεολαία.

55. Ειδικά για το θέμα της ανεργίας χρειάζεται να ρίξουμε όλες μας τις δυνάμεις στην προσπάθεια να οικοδομήσουμε ένα σύγχρονο κίνημα ανέργων. Με την ανεργία στα ύψη και μεγάλα κομμάτια ανέργων να αντιμετωπίζουν πρόβλημα επιβίωσης, αλλά και ταυτόχρονα να ταλαντεύονται ανάμεσα στην οργή και την απελπισία, το ζήτημα ενός μαζικού κινήματος ανέργων γίνεται επιτακτικό. Με τοπικές επιτροπές σε όλες τις γειτονιές

και τις περιοχές. Με μαζικές κινητοποιήσεις. Με προβολή συγκεκριμένων αιτημάτων (επίδομα ανεργίας χωρίς προϋποθέσεις για όλους τους ανέργους ίσο με το βασικό μισθό, πλήρης ιατροφαρμακευτική κάλυψη και ασφάλιση, επιδότηση για όλη την περίοδο της ανεργίας). Με οργάνωση πρωτοβουλιών αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας. Με απαίτηση για άμεση δημιουργία θέσεων εργασίας για όλους τους ανέργους.

56. Σημαντικά μέτωπα για την επόμενη περίοδο είναι και τα ακόλουθα:

- Το **μέτωπο της υγείας**, που αφορά και την άμεση ικανότητα επιβίωσης μεγάλου μέρους του πληθυσμού.
- Το τεράστιο **θέμα των ιδιωτικοποιήσεων** και της εκποίησης της δημόσιας περιουσίας.
- Το ζήτημα της **πάλης ενάντια στις «επενδύσεις»**, δηλαδή τη ληστρική εκμετάλλευση και των εργαζομένων και του περιβάλλοντος.

57. Σε αυτή την κατεύθυνση μπορούν να συμβάλουν **όλες οι μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, αλληλεγγύης και αυτοάμυνας.**

- Οι συντονισμένες πρωτοβουλίες αλληλεγγύης, ανυπακοής στα χαράτσια, αλληλέγγυας οικονομίας.
- Οι λαϊκές συνελεύσεις σε τοπικό επίπεδο, ως μορφές αυτοοργάνωσης του αγωνιζόμενου λαού και συνάντησης των διαφορετικών κοινωνικών κομματιών.
- Οι ενωτικές αντιφασιστικές επιτροπές στη γειτονιά, ως κύτταρα της αντιφασιστικής και αντιρατσιστικής δράσης.

Με μια τέτοια λογική μπορούν να ενοποιηθούν οι κατακερματισμένες αντιστάσεις, οι εργατικές επιτροπές βάσης και οι μορφές λαϊκής αυτοοργάνωσης, να οργανωθεί δημοκρατικά και αποτελεσματικά η εργατική και λαϊκή αυτοάμυνα απέναντι στη βία του αστικού κράτους και τους φασίστες.

58. Συνολικά ο στόχος μας σε όλη αυτή την κίνηση είναι να διαμορφωθεί η ευρύτερη δυνατή κοινωνική συμμαχία υπέρ μιας κατεύθυνσης ρήξης και ανατροπής. Το ταξικά ανασυγκροτημένο εργατικό κίνημα επιδιώκουμε να κατακτήσει την ηγεμονική θέση σε ένα ευρύτερο «ιστορικό μπλοκ» λαϊκών δυνάμεων, μη προλεταριακών στρωμάτων αυτοαπασχολούμενων, ελευθεροεπαγγελματιών, μικρομεσαίων αγροτών και μικροαστών, στην κοινή πάλη για την ανατροπή της κυρίαρχης πολιτικής και γύρω από το αναγκαίο σήμερα μεταβατικό πρόγραμμα.

Εκτιμούμε ότι σήμερα έχουμε τη δυνατότητα, στη βάση ενός μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος να διαμορφώσουμε εκείνη την κοινωνική συμμαχία που θα μπορέσει όχι μόνο να ανατρέψει το μνημονιακό όλεθρο αλλά και να ανοίξει δρόμους συνολικότερου κοινωνικού μετασχηματισμού.

59. Για την οικοδόμηση του αγωνιστικού μετώπου ρήξης - ανατροπής απευθυνόμαστε στη βάση και τις κορυφές όλων των κοινωνικών και πολιτικών ρευμάτων του αγώνα και σε όλες τις δυνάμεις της Αριστεράς για κοινή δράση, στο μαζικό κίνημα και σε μέτωπα της περιόδου, με όρους ισότητας και σεβασμό στις απόψεις, με βάση τα κεκτημένα του κινήματος. Η κοινή δράση της Αριστεράς, ειδικά των μαχόμενων δυνάμεών της, ανεξάρτητα από τον χώρο που ανήκουν, αποτελεί μια ισχυρή προϋπόθεση

για την ανάπτυξη ενός κινήματος ανατροπής. Υπάρχουν δεκάδες χιλιάδες αγωνιστές της βάσης οι οποίοι θέλουν και επιδιώκουν μια άλλου τύπου κοινή δράση της αριστεράς σε κατεύθυνση ρήξης με την αστική πολιτική. Εκεί είναι πάνω από όλα που πρέπει να ρίξει το κύριο βάρος της η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Θ. Η πολιτική πρόταση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για την μετωπική συμπόρευση των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ και αντιιμπεριαλιστικής Αριστεράς

60. Σταθερή επιδίωξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ από την ίδρυσή της είναι να συμβάλει στην συσπείρωση των ευρύτερων δυνατών δυνάμεων στην κατεύθυνση της αναγκαίας μετωπικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Εκτίμησή μας είναι ότι σήμερα πλαταίνουν οι δυνάμεις που μπορούν να στρατευτούν σε αυτήν την μάχη. **Όχι μόνο κοινωνικά** λόγω της τεράστιας επίθεσης του αντίπαλου, **αλλά και πολιτικά.** Ανάμεσα σε χιλιάδες αγωνιστές αναπτύσσονται πολύ σοβαρές διεργασίες και προβληματισμοί για το με ποια πολιτική, ποιο κίνημα, ποιο μέτωπο μπορούμε να νικήσουμε. Τέτοιες δυνάμεις είναι πρώτα απ' όλα οι **αγωνιστές και οι αγωνίστριες των κινήματων**, ο μαχόμενος κόσμος της Αριστεράς, οι «φυσικές πρωτοπορίες» που γεννιούνται μέσα στους ταξικούς αγώνες και νιώθουν όλο και πιο πολύ την απόσταση ανάμεσα στις ανάγκες του αγώνα και την πολιτική και κινηματική ανεπάρκεια των ηγεσιών της ρεφορμιστικής αριστεράς. **Αγωνιστές από την βάση της αριστεράς**, δυνάμεις που **προσανατολίζονται στη ρήξη με την πολιτική του κεφαλαίου και της ΕΕ**, με ταξική παρέμβαση στο εργατικό κίνημα, δυνάμεις με κομμουνιστική αναφορά. **Δυνάμεις που θέτουν αποφασιστικά το ζήτημα της πάλης κατά του ευρώ και της ΕΕ**, όπως το **Μέτωπο Αλληλεγγύης και Ανατροπής.** Οργανώσεις της **επαναστατικής Αριστεράς. Ρεύματα αριστερής αναζήτησης** που βγαίνουν από τα διάφορα μορφώματα του αντιιμπεριαλιστικού αγώνα. Με αυτές τις δυνάμεις μάς ενώνει η έμφαση στην κλιμάκωση των αγώνων, η αναζήτηση ενός σύγχρονου μεταβατικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος, η επιμονή στην αποδέσμευση από το ευρώ και την ΕΕ, η αντιμετώπιση του ερωτήματος της εξουσίας με όρους ανατροπής και όχι διαχείρισης. Με αυτές τις δυνάμεις θέλουμε να συμπορευτούμε.

61. Ξέρουμε ότι υπάρχουν διαφορές στις προγραμματικές επεξεργασίες, στις ιδεολογικές αναφορές και διαδρομές. **Πιστεύουμε όμως βαθιά ότι σήμερα η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχει ευθύνη να συμβάλει σε ενωτικές πρωτοβουλίες**, γιατί αυτό έχει ανάγκη το κίνημα, ο λαός, η ίδια η Αριστερά. **Σε αυτή την κατεύθυνση η ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πάρει πολιτική πρωτοβουλία** για να συζητήσει και να συντονιστεί με αυτές τις δυνάμεις, **με στόχο τη διαμόρφωση της αναγκαίας σήμερα πολιτικής μετωπικής συμπόρευσης των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής, αντι-ΕΕ, αντι-ιμπεριαλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς.** Με δημόσια πρόταση και ανοιχτή συζήτηση. Θέλουμε αυτή η διαδικασία να είναι υπόθεση όχι μόνο οργανωμένων δυνάμεων, αλλά και ανένταχτων αγωνιστών, να συζητηθεί πλατιά σε κάθε επίπεδο και να μην είναι υπόθεση μόνο κορυφής. Θέλουμε πριν και μετά τη Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να συζητήσουμε με δυνάμεις και αγωνιστές και η ίδια η συνδιάσκεψή μας να είναι συμβολή σε αυτή την κατεύθυνση.

62. Πολιτική βάση μιας τέτοιας μετωπικής συμπόρευσης είναι **το αναγκαίο και απαραίτητο σήμερα μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα**. Η μονομερής κατάργηση των μνημονίων και των δανειακών συμβάσεων. Η άρνηση πληρωμής – διαγραφή του χρέους. Το διώξιμο της τρόικας και κάθε κηδεμόνα. Η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ. Η εθνικοποίηση του τραπεζικού συστήματος και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας χωρίς αποζημίωση. Ο εργατικός και κοινωνικός έλεγχος στην παραγωγή και σε όλη την κοινωνία. Η πάλη για πραγματική δημοκρατία και λαϊκή κυριαρχία του εργαζόμενου λαού και η απελευθέρωση από τα δεσμά του σύγχρονου απολυταρχισμού του κεφαλαίου. Η υπεράσπιση της ζωής των εργαζομένων στην πάλη για την επιβίωση και η βελτίωση της θέσης τους ενάντια στη δικτατορία των μνημονίων, του κέρδους και της ανταγωνιστικότητας. Η ανατροπή της κυβέρνησης και της πολιτικής της, και κάθε κυβέρνησης με αντιλαϊκή πολιτική. Αναγκαία είναι για μας ακόμη η γραμμή της **αγωνιστικής κλιμάκωσης, η αντισυνδιαχειριστική λογική** και η επίγνωση ότι δεν υπάρχει περιθώριο για μια «φιλολαϊκή» κυβερνητική διαχείριση στα πλαίσια του ευρώ, της ΕΕ και του συστήματος, η **επιμονή στην ανάγκη για επαναστατικές αλλαγές** και για τη διεκδίκηση μιας σύγχρονης σοσιαλιστικής προοπτικής.

Μια τέτοια πρωτοβουλία μετωπικής συμπόρευσης δεν αναιρεί την αυτοτέλεια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ούτε την υποκαθιστά ως μέτωπο της αντικαπιταλιστικής επαναστατικής Αριστεράς, όπως και όλων των άλλων συλλογικοτήτων που θα συμπορευτούν πολιτικά. Αντίθετα, εντάσσεται στη συνολική κατεύθυνση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για να υπάρξει **μια άλλη Αριστερά, ανατρεπτική και αντικαπιταλιστική**, που να είναι σε πολιτικό διαχωρισμό με τις ηγεσίες ΣΥΡΙΖΑ – ΚΚΕ να πρεσβεύει την κοινή δράση στο κίνημα και την ταξική ανασυγκρότησή του. Να σφυρηλατείται και μέσα από **κεντρικές πολιτικές πρωτοβουλίες αλλά πρώτα απ’ όλα μέσα στην αναγκαία συστράτευση στα ίδια τα μέτωπα των κοινωνικών και πολιτικών αγώνων**, στην πάλη για την κλιμάκωση των αγώνων, των απεργιών, των καταλήψεων και των μπλόκων, στην αντιφασιστική πάλη, στην πάλη για τα δικαιώματα και τις ελευθερίες της εποχής μας, στη δουλειά στις γειτονιές και τους δήμους.

I. Για την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

63. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ επιδιώκει τη διεύρυνση και το δυνάμωμά της με χιλιάδες νέα μέλη, με περισσότερες και πιο ριζωμένες τοπικές και κλαδικές επιτροπές, με οργανωμένη λειτουργία και εξωστρεφή παρέμβαση σε όλα τα μέτωπα, με εκδηλώσεις και συζητήσεις, με πρωτοβουλίες κοινής δράσης στο κίνημα και την Αριστερά.

Η ύπαρξη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ως ανεξάρτητης συγκροτημένης δύναμης, διακριτού πόλου μέσα στην Αριστερά είναι ιδιαίτερα σημαντική. Όλη την προηγούμενη περίοδο, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ **πρόβαλε το αναγκαίο μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα** και μίλησε πρώτη για στόχους όπως η διαγραφή του χρέους, η έξοδος από το ευρώ και την ΕΕ, ο εργατικός έλεγχος στην παραγωγή και στην κοινωνία, ως άμεσα μάχιμα αιτήματα και όχι αφηρημένες διακηρύξεις και «άρθρα πίστης». **Μίλησε για αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής και κοινή δράση της Αριστεράς.** Στήριξε κάθε βήμα κλιμάκωσης των αγώνων. Προειδοποίησε ότι η αναμέτρηση με το ερώτημα της εξουσίας απαιτεί

πρόγραμμα και στρατηγική ρήξης και ρωμαλέο κίνημα και όχι αυταπάτες εναλλακτικής διαχείρισης του καπιταλισμού. Κατάφερε έτσι να αναδειχθεί σαν ένας τρίτος πόλος, σαν μια ανεξάρτητη και ορατή δύναμη στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ. Χρειάζεται και μπορεί να συνεχίσει μπαίνοντας ακόμα περισσότερο στο κέντρο της αντίστασης αλλά και της αναζήτησης όλου του κόσμου της Αριστεράς. Των εκατοντάδων χιλιάδων που δίνουν σκληρές μάχες για να ξεφορτωθούν Τρόικες, Μνημόνια και νεοναζί και αναζητάνε την εναλλακτική προοπτική στην βαρβαρότητα του καπιταλισμού.

64. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ πρέπει να αποτελέσει σήμερα ένα πρωτοπόρο ρεύμα της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, με δημοκρατική λειτουργία, επεξεργασία μιας σύγχρονης επαναστατικής στρατηγικής και εμβάθυνση του αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης και σύνδεσής του με μια σύγχρονη σοσιαλιστική και κομμουνιστική προοπτική. Να επεξεργαστεί και να βαθύνει την αναγκαία σήμερα επαναστατική στρατηγική, με βάση την πρωτοτυπία αλλά και τη δυναμική της συγκυρίας. Να αποτελέσει έτσι τη ραχοκοκαλιά κρίσιμων ενιαιομετωπικών πολιτικών πρωτοβουλιών για την απόκρουση της επίθεσης και το άνοιγμα δρόμων ανατροπής.

65. Φάνηκε η κρισιμότητα της ύπαρξης ενός αντικαπιταλιστικού πόλου και μέσα στην περίοδο των εκλογών. Ιδιαίτερα ενόψει του δεύτερου γύρου, άνοιξε μια μεγάλη συζήτηση, με κομμάτια του ΣΥΡΙΖΑ (και όχι μόνο) να μιλάνε για “χαμένη ψήφο” που θα στερήσει από την αριστερά την εκλογική νίκη. Η επιλογή της αυτόνομης καθόδου ήταν δύσκολη και στοίχισε στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ την απομάκρυνση ενός ολόκληρου κομματιού που μετακινήθηκε προς τον ΣΥΡΙΖΑ. Ήταν όμως απαραίτητη για να μπορέσει να αναδειχθεί και προεκλογικά το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και η δύναμη του εργατικού κινήματος που μπορεί να το επιβάλει και ν’ ανοίξει περισσότερο η συζήτηση μέσα σε όλη την Αριστερά για την εναλλακτική προοπτική: μεταβατικό αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και κλιμάκωση των αγώνων εδώ και τώρα με στόχο την αντικαπιταλιστική ανατροπή «για να περάσει ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων», όπως έλεγε η ΑΝΤΑΡΣΥΑ; «Κυβέρνηση της αριστεράς» που στη πραγματικότητα θα περιοριζόταν στην διαχείριση της κρίσης του συστήματος όπως έλεγε ο ΣΥΡΙΖΑ; Ή αναμονή μέχρι «να αλλάξουν οι συσχετισμοί» όπως έλεγε το ΚΚΕ;

66. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν μετατράπηκε ούτε σε «13η συνιστώσα του ΣΥΡΙΖΑ», ούτε σε «ένα μικρό ΚΚΕ», όπως συνηθίζουν να λένε οι ηγεσίες των δύο ρεφορμιστικών κομμάτων. Κράτησε την ανεξαρτησία της και ταυτόχρονα κέρδισε την εκτίμηση εκατοντάδων χιλιάδων αγωνιστών που την γνώρισαν μέσα στους κοινούς αγώνες, πολλών περισσότερων από όσους την ψήφισαν, από όλο το φάσμα της Αριστεράς και από τον κόσμο που έσπασε με το ΠΑΣΟΚ. Αυτή είναι πολύτιμη κατάκτηση και για τη συνέχεια. **Μ’ αυτόν τον προσανατολισμό χρειάζεται να συνεχίσει η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, καταφέροντας με την πολιτική της και τις πρωτοβουλίες της να γίνει κέντρο αναφοράς για όλον τον κόσμο της Αριστεράς.**

67. Υπήρχαν και υπάρχουν, προφανώς, αρκετές αδυναμίες και καθυστερήσεις που χρειάζεται να ξεπεράσουμε, κάνοντας έμπρακτα την αυτοκριτική μας:

- **Πολιτικές αδυναμίες**, προκειμένου να έχουμε κάθε φορά σωστή εκτίμηση για τη συνολική κατάσταση και τον ταξικό συσχετισμό των δυνάμεων και έγκαιρη-αιχμηρή παρέμβαση.
- **Ανεπάρκειες στο περιεχόμενο και την τακτική ως προς τη μετωπική πολιτική.**
- **Έλλειψη συντονισμού όλου του δυναμικού της ANΤΑΡΣΥΑ** στους μεγάλους εργατικούς αγώνες.
- **Ελλείψεις στην συγκροτημένη παρέμβασή μας** σε κρίσιμες στιγμές όπως ήταν οι Πλατείες και η ανάγκη να μετατραπούν σε μεγάλα κινήματα ανατροπής.
- **Έλλειψη έγκαιρης κριτικής τοποθέτησης γύρω από το ζήτημα της «αριστερής κυβέρνησης».**
- **Καθυστέρηση στην προβολή του αντικαπιταλιστικού προγράμματος** ως μιας «εναλλακτικής αφήγησης» για την κοινωνία. Ελλείψεις στο βάθος και την επεξεργασία του.
- **Τακτικές αδυναμίες**, για το πώς παρεμβαίνουμε στις μάχες (και τις εκλογικές), πώς υλοποιούμε στην πράξη το «αγωνιστικό μέτωπο ρήξης και ανατροπής» και τη συμπόρευση με άλλες δυνάμεις του κινήματος και της Αριστεράς.
- **Προβληματική αρκετές φορές λειτουργία των οργάνων της ANΤΑΡΣΥΑ:** ελλιπής ενημέρωση από τη μεριά της ΚΣΕ προς τις τοπικές και κλαδικές επιτροπές, χαλαρή λειτουργία του ΠΣ, μη παραγωγικός τρόπος συζήτησης στην ΚΣΕ.
- **Τέλος, σοβαρές οργανωτικές αδυναμίες που υπάρχουν και κοστίζουν στη μόνιμη και εξώστρεφη παρέμβαση της ANΤΑΡΣΥΑ**, κεντρικά και τοπικά, στο άνοιγμα και στο κέρδιμα στις γραμμές της χιλιάδων νέων μελών, στη μόνιμη πολιτική λειτουργία των επιτροπών της, στην οικοδόμηση δεσμών και επιτροπών στους χώρους δουλειάς, στο βάθος των δεσμών που είχαμε αναπτύξει με κόσμο του κινήματος.

Στοιχεία που αποτυπώθηκαν και στο αρνητικό εκλογικό αποτέλεσμα του Ιουνίου 2012, σε αντίθεση με το ελπιδοφόρο αποτέλεσμα του Μάη 2012.

Η πορεία προς την δεύτερη Συνδιάσκεψη της ANΤΑΡΣΥΑ καλείται να αποτελέσει ένα μεγάλο βήμα για το ξεπέρασμα αυτών των αδυναμιών. Για την ανάπτυξη της ANΤΑΡΣΥΑ. Για την ANΤΑΡΣΥΑ που θέλουν τα μέλη και οι αγωνιστές της, που έχει ανάγκη το κίνημα και η Αριστερά.

**Αθήνα, Μάρτης 2013
Η ΚΣΕ της ANΤΑΡΣΥΑ**